

H. P. Blavatsky

HILJAISUUDEN ÄÄNI

HILJAISUUDEN ÄÄNI

Valittuja katkelmia

Kultaisten ohjeiden kirjasta

Lanooiden (oppilaiden) päivittäiseen käyttöön

Kääntänyt ja alaviittein varustanut

”H. P. B.”

Uusintapainos alkuperäisestä painoksesta

Toimittaneet ja kommentein varustaneet

Alice Leighton Cleather ja Basil Crump

Peking-editio

e-kirja

ISBN 978-951-98922-8-3

Alkuteos

The Voice of the Silence

Being Chosen Fragments from the

”Book of the Golden Precepts”

For the Daily Use of Lanoos (Disciples)

Translated and annotated by

”H. P. B.”

First Published in London, England 1889

Reprinted from the Original Edition with

Notes and Comments by

Alice Leighton Cleather and Basil Crump

Peking 1927

Republished under the Auspices of

The H.P.B. Lending Library,

First Series March 1978

Copyright by H.P.B. Lending Library

on The Notes and Comments by

Alice Leighton Cleather

& Basil Crump

Kirja on ilmestynyt Suomeksi 2004

Pirkko Carpelanin kustantamana

Suomentaneet © Pirkko Carpelan ja Jouni Marjanen

e-kirja

ISBN 978-951-98922-8-3

2014

[5]

SISÄLLYS

	sivunumero
Saatesanat	5
Dalai-laman alkusanat	8
Bodhisattva-polku	9
Toimituksen johdanto	10
Esipuhe	12
I KATKELMA	16
II KATKELMA	
Kaksi polkua	30
III KATKELMA	
Seitsemän porttia	44
Lyhenteet	63
Sanojen ääntämisohjeita	64
Toimituksen kommentteja	65
Panchen Laman kuva	77
Liite	78

Huom.! Tämän kirjan sivuilla on vuonna 2004 painetun *Hiljaisuuden äänen* Peking-edition sivunumerot hakasulkeissa.

SUOMENNOKSEN SAATESANAT

Helena Blavatskyn (1831–1891) *Hiljaisuuden ääni* julkaistiin syyskuussa 1889. Sitä ovat arvostaneet mitä erilaisimmat ihmiset Elvis Presleystä D. T. Suzukiin. Blavatsky aloitti sen runosäkeiden kirjoittamisen luultavasti Lontoossa kesä-heinäkuussa 1889. Mutta ainakin luvut ”Kaksi polkua” ja ”Seitsemän porttia” hän näyttää kirjoittaneen vähän myöhemmin heinäkuussa ollessaan Fontainebleaussa, Ranskassa.

Annie Besant kertoo: ”...istuin huoneessa, kun hän kirjoitti sitä. Tiedän ettei hän kirjoittanut sitä katsomalla joihinkin kirjoihin, vaan hän kirjoitti sitä vaakaasti, tunti toisensa jälkeen aivan kuin olisi kirjoittanut joko muistista tai lukien sitä jostakin, missä mitään ei ollut.”

Tri Jirah D. Buckille Fontainebleasta lähettämässään kirjeessä Blavatsky sanoo: ”Sitten valikoimani ’Kultaisten ohjeiden kirjasta’. *Hiljaisuuden ääni*, *Kaksi polkua* ja *Seitsemän porttia*. Olen kääntänyt ne (ulkomuistista, sillä osaan niistä ulkoa 39) ja ihmiset sanovat, että se on yhtä hyvä ja eräät toiset – parempi – kuin *Valoa tielle*. Viimeksi mainittu on peräisin samasta vanhasta kirjasta, käännetty vain nykyaikaisemmalle kielelle.” Blavatsky lienee oppinut ”Kultaisten ohjeiden kirjan” mietelmät ollessaan intialaissyntyisten gurujensa opissa Ladakhissa ja Tiibetissä 1869–1870.

Sisarelleen Vera Želihovskajalle Blavatsky kertoi kirjeessään (helmikuussa 1890): ”Ne ovat suurenmoisia aforismeja, saatan sanoa niin, koska tiedät, etten ole keksinyt niitä! Minä ainoastaan käänsin ne telugusta, vanhimmasta eteläintialaisesta kielestä. Siinä on kolme kirjoitelmaa mongolialaisten ja dravidalaisten mystikkojen moraalista ja moraalisisista periaatteista.”

Puhe telugusta näyttää kuitenkin olevan ristiriidassa teoksessa itsessään olevien tietojen kanssa. Tosin tiedetään, että telugu on pääkielenä Kaakkois-Intian Andhrassa, jota on pidetty mahāyānabuddhalaisuuden synnyinseutuna (nyk. Intian osavaltio Andhra Pradesh). ”Tämä uusi suuri ajatusliike alkoi Andhrassa, mutta kehittyi pohjoisessa”, sanoo P. T. Raju kirjassaan *Intian Filosofia* (1974), s. 118.

[7] *Hiljaisuuden äänen* alaviitteet Blavatsky kirjoitti käyttäen apunaan useita teoksia, joista mainittakoon Emil Schlagintweitin *Buddhism in Tibet* (1863) ja Joseph Edkinsin *Chinese Buddhism* (1880). Niiden vaikutus näkyi siellä täällä esipuheessa ja alaviitteissä, esim. itämaisten sanojen kirjoitusasuissa.

Nyt julkaistava *Hiljaisuuden ääni* on suomennos ns. Peking-editiosta, jonka Alice Leighton Cleather ja Basil Crump julkaisivat 1928 Pekingissä. Lisänä siinä on Hänen Pyhyytensä 9. Panchen-laman Chökyi Nyiman saatteeksi kirjoittamat tiibetinkieliset säkeet, Cleatherin ja Crumpin laatima kommentaari ja B. T. Changin kiinankielinen selostus. Teokseen on otettu mukaan myös Hänen Pyhyytensä 14. Dalai-laman alkusanat, jotka hän kirjoitti *Hiljaisuuden äänen* satavuotisjuhlapainokseen, joka julkaistiin Yhdysvalloissa 1989.

Alice Leighton Cleather oli yksi viidestä eurooppalaisesta, jotka ottivat Bodh Gayassa tammikuussa 1920 buddhalaisen maallikkovihkimyksen gelugpa-laman Geshe Rinpochen suojeluksessa. Geshe Rinpoche oli Tiibetin Chumbi-laaksossa sijaitsevan Donkarin luostarin apotti. Vuoden 1925 lopulla Cleather, Basil Crump ja Cleatherin poika, Graham Gordon Cleather, lähtivät Pekingiin. Siellä he tapasivat Panchen-laman, jolta Cleather sai ”todistuksen”, jossa sanotaan: ”Erytynen syntyperältään englantilainen gelugpa-buddhalainen, oikea ja harras, jota tulee kohdella buddhalaisena, jolle pitää antaa kaikkea tukea ja apua eikä vahingoittaa ja ilman syytä vastustaa.”

Panchen-lama antoi näille kolmelle erikoispassit Tiibetiin matkustamista varten. *Hiljaisuuden äänen* julkaisemisen jälkeen 1928 he matkustelivat eri puolilla Tiibetin ylänköä. Pekingissä A. L. Cleather julkaisi myös kaksi kiinankielistä vihkosta: ”Miksi uskon buddhalaisuuteen” ja ”Ajatuksia buddhalaisuudesta.”

Hiljaisuuden ääni ilmestyi ensimmäisen kerran suomeksi 1908 Väinö Valvanteen kääntämänä. Siitä on sen jälkeen otettu useita enemmän tai vähemmän korjattuja painoksia. Nyt julkaistava editio on uusi suomennos tästä teosofisen kirjallisuuden klassikosta. Uudessa suomennoksessa ei ole noudatettu Valvanteen käyttämiä suomen kieleen sovellettuja sanskritin ym. itämaisten kielten translitteraatioita eikä myöskään englanninkielisen alkuteoksen, koska nämä ovat nykyajan lukijalle outoja.

[8] Englantilainen munkki Sangharakshita piti kesällä 1954 Bangalossa, Etelä-Intiassa teosofin ja buddhalaisen Shri B. P. Wadian aloitteesta luentosarjan buddhalaisuudesta. Wadian pyynnöstä Sangharakshita piti ylimääräisen luennon, joka käsitteli Blavatskyn *Hiljaisuuden ääntä* ja oli nimeltään ”Paradox and the Poetry in ’The Voice of Silence’”. Se julkaistiin 1958 kirjana ja sisältyy myös 1988 julkaistuun Sangharakshitin esseekokoelmaan *The Religion of Art*. Muiden luentojen pohjalta Sangharakshita toimitti 1957 ilmestyneen kirjan *A Survey of Buddhism*, jossa siinäkin *Hiljaisuuden ääni* mainitaan pari kertaa (1980 painoksessa sivuilla 123 ja 401).

Sangharakshita kirjoittaa: ”*Hiljaisuuden ääni* käyttää paradoksia metodina sielun viisauden herättämiseksi suunnilleen samaan tapaan kuin *Prajñāpāramitā*, vaikkei se tietenkään käytä sitä läheskään yhtä laajassa mitassa. Jopa näiden ’Kultaisten ohjeiden kirjasta’ valittujen otteiden otsikko on, kuten hetken harkittuaan voi huomata, syvästi paradoksaalinen. On kuin se käsi, joka tallensi ne ihmiskunnan hyväksi ja omisti ne ’harvoille’, olisi tulikirjaimin kirjoittanut pyhäkön portin ylle kauhean varoituksen, että tässä on alue, johon äly ei voi astua, jonne vain puhdistunut ja ylevöitynyt hengellinen intuitio, joka ei toimi kaavamaisen logiikan ahtaissa rajoissa, ehkä voisi toivoa sisäänpääsyä. Älköön tämä varoitus jääkö vaille huomiota, kun yritämme nostaa esiin muutamia merkityksiä, helmiä, jotka on kätkeyty syvälle tähän näiden vastakkaisten termien ’ääni’ ja ’hiljaisuus’ paradoksaaliseen rinnastamiseen.” (Sangharakshita, *The Religion of Art*, 151–152.)

Jouni Marjanen

ALKUSANAT

Bodhisattva-polku

Tapasin ensimmäisen kerran Teosofisen Seuran jäseniä yli kolmekymmentä vuotta sitten osallistuessani Buddhan 2500-vuospäivän juhliin Intiassa. Siitä pitäen minulla on ollut ilo vaihtaa ajatuksia eri puolilta maailmaa peräisin olevien teosofien kanssa monissa tilaisuuksissa. Ihailen suuresti heidän henkisiä pyrkimyksiään.

Uskon, että yksilöt voivat olla hyviä ihmisiä olematta välttämättä henkisiä. Hyväksyn myös heidän oikeutensa siihen, etteivät halua olla henkisiä tai uskoa johonkin uskontoon. Samalla olen aina uskonut, että sisäinen eli henkinen kehitys on välttämätön saavuttaaksemme suuremman inhimillisen onnen ja kyitäksemme paremmin hyödyttämään muita. Olen sen vuoksi iloinen tästä pitkäaikaisesta yhteydestä teosofeihin sekä siitä, että kuulin HILJAISUUDEN ÄÄNEN satavuotisjuhlainoksesta, joka julkaistaan tänä vuonna. Uskon, että tämä kirja on voimakkaasti vaikuttanut moniin vakaviin etsijöihin, jotka ovat pyrkineet Bodhisattva-polun viisauteen ja myötätuntoon. Olen erittäin iloinen tästä satavuotisjuhlainoksesta ja toivon, että se hyödyttää vielä useampia.

26.4.1989

XIV DALAI-LAMA

[H. P. Blavatsky, *The Voice of the Silence*, Santa Barbara, California, Concord Grove Press, 1989]

།མི་བཟང་སྐྱུག་བསྐྱེལ་མི་འདོད་གཤམ་གྱི
 །དྲུ་ཉེན་མོངས་འགོག་ཅིང་སྤྲངས་པའི། །
 བྱལ་བ་ཕྱོག་ཕྱིར་ལམ་བཟང་འགོད་པའི་ཚུལ།
 །ཀླུ་ཏུ་བསྐྱེན་ཅེས་བདེན་གསུང་འདོམས་པར་མཛད། །།

VAPAUTUKSEN POLKU

Kirjoittanut H. P. Tashi-lama erityisesti tätä painosta varten.
Kommentein varustettu käännös *Liitteessä*, s. 77.

TOIMITUKSEN JOHDANTO

Tämä painos on tehty suurelta osin siksi, että alkuperäinen painos on loppunut kustantajalta monta vuotta sitten. Lisäksi H. P. B:n kuoleman jälkeen (1891) otetuissa painoksissa on virheitä ja joissakin tapauksissa muutoksia ja poistoja. Pyrkimyksenämme on sen vuoksi ollut palauttaa alkuperäiseen asuunsa tämä H. P. Blavatskyn suuren kirjallisen perinnön kaunein ja runollisin teos. Tämän tehdessämme olemme sanatarkan tekstin toistamisen lisäksi yrittäneet mahdollisuuksien rajoissa palauttaa entiselleen alkuperäisen [englanninkielisen] teoksen koon, kannen ja ulkoasun. Kirjasintyyppi on hiukan suurempi, mutta sivujen numerointi on sama.

Olosuhteet, jotka mahdollistivat tämän teoksen entistämisen, olivat onnekkaita. Saapuessamme Pekingiin joulukuussa 1925, opiskeltuamme sitä ennen seitsemän vuotta Intiassa, meillä oli suuri kunnia päästä läheiseen yhteyteen Hänen Pyhytensä Tashi-laman kanssa, joka oli lähtenyt Tiibetistä vuonna 1924 erityistehtävää varten Kiinaan ja Mongoliaan. (Ks. kommentti, s. 76.) Käsillä oleva uusintapainos oli osa sitä työtä, johon me hänen veljeskuntansa jäseninä ryhdyimme hänen aloitteestaan buddhalaisuuden hyväksi. Se on nimitäin *mahāyānan* Sydämen Opin ja ihmiskunnan puolesta uhrautumisen jalan ihanteen ainoa oikea englanninkielinen tulkinta.

Monivuotisen Tiibetissä opiskelun ja vihkimyksen aikana H. P. B. vietti huomattavan osan ajastaan Tashi-lhum-po'ssa ja tunsi nykyisen Tashi-laman edeltäjän erittäin hyvin. Hänen tähän teokseen oppilaitaan varten kääntämänsä Kultaiset ohjeet kuvaavat meditaation ja itsensä voittamisen prosesseja, joiden avulla harras oppilas voi toivoa monen inkarnaation kuluessa tulevaisuuden mestariksi, *nirmānakāyaksi*, joka myötätunnon polulla seuraa Buddhaa kärsivän ihmiskunnan hyväksi ja pysyy ”epäitsekkäänä loputtomaan loppuun asti”. Että tuollaisia korkeita olentoja on olemassa elävinä ihmisinä, sen tietävät kaikki itämaiset mystikot, jotka kuuluvat niihin eri joogakouluihin, joihin H. P. B. viittaa kirjan esipuheessa. Kiinassa ja Mongoliassa samoin kuin Intiassa heidän olemassaoloaan pitävät itsestään selvänä ne, jotka tuntevat esoteerista filosofiaa.

[12] Kaikki tiibetinkieliset sanat ja viittaukset on tarkistettu Tashi-laman seurueen jäsenten avustuksella, ja kiinalaiset ystävämme ovat myös antaneet meille kaikkea mahdollista apua. Erittäin kiitollisina julkaisemme tämän painoksen Pekingin Buddhalaisen tutkimusseuran myötävaikutuksella. Tämä seura näkee siinä omien ”kontemplatiivisten” koulujensa korkeimmat ja salaisimmat opetukset. Vasta tultuamme kosketuksiin Kiinan ja Tiibetin buddhalaiden kanssa tajusimme H. P. Blavatskyn teoksen suuren ja vakuuttavan arvon.

Tämä pieni kirja on nyt siis painettu uudelleen mitä arvovaltaisimpien tiibetiläisten ja kiinalaisten asiantuntijoiden tuella. Muutama alkuteoksessa ollut painovirhe on korjattu, mutta mitään muuta ei ole muutettu. Monien opiskelijoiden pyynnöstä olemme rohjenneet lisätä joitakin kommentteja [sivut 75–88] kohtiin, jotka opiskelun kuluessa kaipasivat selitystä, sekä koko joukon tietoja, joita on saatu kiinalaisista ja tiibetiläisistä lähteistä.

Pekingissä, Kiinassa toukokuussa 1927
ALICE LEIGHTON CLEATHER
(Yksi H. P. B:n oppilaista)
BASIL CRUMP

ESIPUHE

Seuraavat sivut on otettu ”Kultaisten ohjeiden kirjasta”, eräästä niistä teoksista, jotka Idässä annetaan mystiikan tutkijoiden käteen. Niiden tunteminen on välttämätöntä siinä koulukunnassa, jonka opetukset monet teosofit hyväksyvät. Ja koska osaan useita näistä ohjeista ulkoa, on käännöstyö ollut suhteellisen helppoa.

On tunnettua, että Intiassa psyykkisen kehityksen menetelmät ovat erilaisia eri guruilla (opettajilla ja mestareilla) ei ainoastaan siksi, että he kuuluvat erilaisiin filosofisiin koulukuntiin, joita siellä on kuusi, vaan koska jokaisella gurulla on oma järjestelmänsä, jota hän yleensä pitää hyvin salaisena. Mutta Himalajan takana esoteeristen koulujen menetelmät eivät ole erilaisia, ellei guru ole vain lama, joka ei ole paljonkaan oppineempi opetettaviaan.

Teos, josta tämä on käännetty, on osa samasta sarjasta, mistä on otettu *Dzyanin kirjan* säkeistöt, johon *Salainen Oppi* perustuu. Suuren mystisen teoksen nimeltään *Paramārtha*, jonka Nāgārjunan tarun mukaan nāgat eli ”käärmeet” (todellisuudessa muinaisten vihittyjen nimi) antoivat suurelle arhatille, ja ”Kultaisten ohjeiden kirjan” sanotaan olevan samasta lähteestä. Kuitenkin sen ohjeita ja aatteita, kuinka jaloja ja alkuperäisiä ne ovatkin, esiintyy usein eri muodoissa sanskritinkielisissä teoksissa. Sellaisia ovat esim. Jñāneshvarī, tuo suurenmoinen mystinen tutkielma, jossa Krishna kuvaa Arjunalle hehkuvien väreiden täysin valaistuneen joogin tilaa, ja tietyt Upanishadit. Tämä oppien yleisyys on vain luonnollista, koska useimmat elleivät kaikki suurimmista arhateista, Gautama Buddhan ensimmäisistä seuraajista, olivat hinduja ja arjalaisia eivätkä mongoleja, erityisesti ne, jotka olivat muuttaneet Tiibetiin. Pelkästään Āryāsangan jälkeensä jättämiä teoksia on todella runsaasti.

Alkuperäiset ohjeet on kaiverrettu ohuihin suorakaiteen muotoisiin levyihin, kopiot usein pyöreisiin laattoihin. Näitä laattoja eli levyjä säilytettiin yleensä alttareilla niissä tempeleissä, jotka olivat liittyneet niihin keskuksiin, joissa niin kutsutut kontemplatiiviset mahāyāna (yogācāra) -koulukunnat ovat [14] syntyneet. Ne on kirjoitettu eri tavoin, joskus tiibetiksi, mutta useimmiten ideografeilla. Pappiskieltä (*senzar*) voidaan kirjoittaa, paitsi sen omilla aakkosilla, monin tavoin salakirjoitusmerkeillä, jotka muistuttavat enemmän ideografeja kuin tavuja.

Toisessa menetelmässä (tiibetinkielellä *lug*) käytetään numeroita ja värejä, joista kukin vastaa yhtä kirjainta tiibetinkielen aakkosissa (joita on 30 yksinkertaista ja 74 yhdistettyä kirjainta) ja näin muodostuu täydellinen salakirjaimisto. Kun käytetään ideografeja, on tekstin lukemisessa määrätty tapa. Tässä tapauksessa astrologiassa käytetyt symbolit ja merkit eli kaksitoista eläinradan eläintä ja seitsemän päiväriä, joilla kullakin on kolme vivahdetta – vaalea, perusväri ja tumma – vastaavat yksinkertaisten aakkosten 33 kirjainta. Sillä tässä menetelmässä kaksitoista ”eläintä” viisi kertaa toistettuina ja yhdistettyinä viiteen elementtiin ja seitsemään väriin muodostavat koko aakkoston, johon kuuluu 60 pyhää kirjainta ja 12 merkkiä. Tekstin alussa oleva merkki määrää, onko lukijan seurattava intialaista lukutapaa, jolloin jokainen sana on yksinkertaisesti mukailtu sanskritin kielestä, vai kiinalaiseen tapaan luettava tekstiä ideografeina.

Helpoin tapa on kuitenkin se, joka sallii lukijan olla käyttämättä mitään erityistä kieltä tai käyttää *mitä tahansa* kieltä hän haluaa, koska merkit ja symbolit olivat, kuten arabialaiset numerot, yhteistä ja kansainvälistä omaisuutta vihit-tyjen mystikkojen ja heidän seuraajiensa parissa. Sama erikoispiirre on yhdellä kiinalaisella kirjoitustavalla, jota voi yhtä helposti lukea jokainen, joka tuntee sen luonteen. Esimerkiksi japanilainen voi lukea sitä omalla kielellään yhtä hel-posti kuin kiinalainen omallaan.

Kultaisten ohjeiden kirja käsittää noin 90 erillistä pientä kirjoitelmaa; toiset sen ohjeista ovat esibuddhalaisia, kun taas toiset kuuluvat myöhempään aikaan. Näistä kirjoitelmista opin kolmekymmentähdeksän ulkoa vuosia sitten. Mui- den kääntämiseksi minun olisi turvaututtava muistiinpanoihin, joita olen koon- nut lukuisille papereille viimeisen kahdenkymmenen vuoden ajan milloinkaan niitä järjestämättä, mikä ei olisikaan ihan helppo tehtävä. Eikä niitä kaikkia voi- sikaan kääntää ja esittää maailmalle, joka on liian itsekäs ja liian kiintynyt kaik- keen aistein havaittavaan ollakseen mitenkään valmis ottamaan vastaan sellai- sia korkeita eettisiä ohjeita niiden oikeassa hengessä. [15] Sillä jollei ihminen pyri vakavasti eteenpäin itsetuntemuksen tiellä, hän ei suinkaan kallista kuule- vaa korvaansa tämän suuntaisille neuvoille.

Ja kuitenkin tuollaiset eettiset ohjeet täyttävät kokonaisia teoksia itämai- sessa kirjallisuudessa, varsinkin Upanishadeissa. ”Tapa kaikki elämänhalu”, sa- noo Krishna Arjunalle. Tämä halu asuu ainoastaan ruumiissa, ruumiillistuneen Itsen käyttövälineessä, mutta ei siinä ITSESSÄ, joka on ”ikuinen, häviämätön, joka ei tapa ja jota ei tapeta” (*Katha-Upanishad*). ”Tapa aistimus”, opettaa *Sutta*

Nipāta, ”pidä samanlaisena nautintoa ja tuskaa, ansiota ja menetystä, voittoa ja tappiota.” Edelleen, ”Etsi turvaa ainoastaan ikuisesta” (*sama*). ”Hävitä erillisyyden tunne”, toistaa Krishna jokaisessa muodossa. ”Mille harhailevalle aistimukselle mieli (*manas*) antautuukin, tuo aistimus vie ymmärryksen (*buddhin*) mukanaan, niin kuin tuulispää laineilla tempaa mukaansa laivan.” (*Bhagavadgītā*, II, 67.)

Sen vuoksi on katsottu järkevämmäksi valita vain sellaisia kirjoitelmia, jotka parhaiten sopivat Teosofisen Seuran harvoille todellisille mystikoille ja jotka tulevat varmasti vastaamaan heidän tarpeitaan. Ainoastaan he tulevat antamaan oikean arvon näille Krishna-Khristoksen, ”korkeamman Itsen”, sanoille:

”Ei viisas sure eläviä eikä kuolleita. Totisesti, ei ollut aikaa, jolloin minua ei olisi ollut olemassa eikä sinua eikä noita ihmisten valtiaita; eikä totisesti meistä yksikään lakkaa milloinkaan olemasta tämän jälkeen.” (*Bhagavadgītā*, II, 11–12.)

Tässä käännöksessä olen tehnyt parhaani säilyttääkseni kielen runollisen kauneuden ja kuvarikkauden, joka on ominainen alkuperäiselle tekstille. Kuinka tässä pyrkimyksessäni olen onnistunut, sen ratkaisoon lukija itse.

”H. P. B.”

[17]

Omistettu harvoille

I KATKELMA

Nämä opetukset ovat niitä varten, jotka eivät tunne alempien IDDHEN¹ vaaroja.

Ken tahtoo kuulla *nādan* äänen,² ”äänettömän äänen”, ja ymmärtää sitä, hänen on opittava tuntemaan *dhāranān*³ luonto.

Tultuaan välinpitämättömäksi aistimusten kohteille oppilaan on etsittävä aistien *rājā*, ajatusten tuottaja, se joka herättää harhan.

Mieli on suuri todellisuuden tappaja.

Oppilas tappakoon tappajan.

Sillä:

Kun hänen oma muotonsa tuntuu hänestä epätodelliselta, niin kuin kaikki unessa nähdyt muodot tuntuvat valveilla ollessa;

[20] Kun hän on lakannut kuulemasta monia, hän voi erottaa YHDEN – tuon sisäisen äänen, joka tappaa ulkoisen.

---

¹ Palinkielinen sana *iddhi* vastaa sanskritin sanaa *siddhi*. Siddhit ovat psyykkisiä kykyjä, ihmisen poikkeavia voimia. On olemassa kahdenlaisia *siddhejä*. Toiseen ryhmään kuuluvat alemmat, karkeat, psyykkiset ja mentaaliset voimat; toiseen ryhmään kuuluvat vaativat henkisten voimien korkeinta harjoitusta. Krishna sanoo *Shrīmad-Bhāgavatassa*: ”Se joka ryhtyy harjoittamaan joogaa ja joka on alistanut aistinsa ja keskittänyt mielensä minuun (Krishnaan), sellaista joogia ovat kaikki siddhit valmiita palvelemaan.”

² ”Äänetön ääni” (Soundless Voice) eli ”hiljaisuuden ääni”. *Kirjaimellisesti* tämä ehkä kuuluisi ”ääni *henkisessä äänessä*” (Voice in the Spiritual Sound), koska *nāda* on sensarinkielisen sanan lähin sanskritinkielinen vastine.

³ *Dhāranā* on mielen voimakas ja täydellinen keskittyminen johonkin sisäiseen kohteeseen ja sen täydellinen erottaminen kaikesta ulkoiseen eli aistien maailmaan kuuluvasta.

Vasta silloin, ei aikaisemmin, hylkää hän *asat'in*, epätoden, tullakseen *sat'in*, toden, valtakuntaan.

Ennen kuin sielu voi nähdä, on saavutettava sisäinen sopusointu ja fyysisten silmien on tultava sokeiksi kaikelle harhalle.

Ennen kuin sielu voi kuulla, on kuvan (ihmisen) tultava yhtä kuuroksi karjunnalle kuin kuiskaukselle, elefanttien mylvinnälle kuin kultaisen tuli-kärpäsen hopeanheleälle surinalle.

Ennen kuin sielu voi käsittää ja muistaa, on sen yhdyttävä Hiljaiseen Puhajaan, kuten se muoto, johon savi muovailtaan, on ensiksi ollut yhtyneenä savenvalajan mieleen.

Sillä silloin sielu kuulee ja muistaa.

Ja silloin sisäiselle korvalle puhuu –

HILJAISUUDEN ÄÄNI

Ja sanoo:

Jos sielusi hymyilee kylpiessään elämäsi päivänpaisteessa, jos sielusi laulaa lihan ja aineen kotelossaan, jos sielusi itkee harhalinnassaan, jos sielusi ponnistelee katkaistakseen hopealangan, joka sitoo sen MESTARIIN,¹ niin tiedä, oi oppilas, että maata on sielusi.

[21] Kun orastava sielusi² kallistaa korvansa maailman kuohunnalle, kun sielusi on altis suuren harhan pauhulle,³ kun sielusi tuskan kuumien kyyneleiden näkemisestä pelästyneenä, hätähuutojen hämmentämänä vetäytyy kuin

---

¹ ”Suuri Mestari” on *lanooiden* eli chelojen käyttämä nimitys, joka tarkoittaa korkeampaa itseä. Se vastaa *Avalokitesvaraa* ja on sama kuin buddhalaisten okkultistien ādi-budha, bramiinien ĀTMAN, ”Itse” (korkeampi itse), ja muinaisten gnostikkojen KHRISTOS.

² Sielu tarkoittaa tässä *inhimillistä egoa* eli manasta, jota meidän okkultisessa seitsenjaottelussamme sanotaan inhimilliseksi sieluksi (ks. *Salainen Oppi*) erotukseksi henkivistä ja eläimellisistä sieluista.

³ Mahāmāyā, suuri harha, objektiivinen universumi.

arka kilpikonna MINUUDEN selkäkilven suojiin, tiedä, oi oppilas, että sielusi on arvoton pyhäkkö hiljaiselle ”Jumalalleen”.

Kun Sielusi vahvemmassi varttuessaan hiipii ulos turvallisesta piilopaikastaan ja tempautuen irti suojelevasta pyhäköstä venyttää hopealankaansa ja syöksyy eteenpäin, ja kun se katsellessaan kuvaansa avaruuden aalloilla kuiskaa: ”Tämä on minä” – myönnä, oi oppilas, että sielusi on takertunut harhaluulon¹ verkkoihin.

Tämä maailma, oppilas, on surun sali, missä kovien koettelemusten polun varrelle on viritetty ansoja kietomaan EGOSI ”suureksi harhaopiksi”² kutsutun kuvitelman pauloihin.

Tämä maailma, oi tietämätön oppilas, on vain synkkä sisäänkäynti hämääntyneen, joka on ennen todellisen valon laaksoa – sen valon, jota mikään tuuli ei voi sammuttaa ja joka palaa ilman sydäntä tai polttoainetta.

Näin sanoo suuri laki: ”Tullaksesi KAIKKI-ITSEN TUNTIJAKSI³ sinun on ensin tultava ITSEN tuntijaksi.” [22] Saavuttaaksesi tiedon tuosta ITSESTÄ sinun on uhrattava *itse* ei-itselle, oleminen ei-olemiselle, ja silloin voit levätä SUUREN LINNUN siipien välissä. Suloista on lepo sen siipien välissä, joka ei ole syntynyt eikä kuole, vaan on AUM⁴ kautta ikuisten aikojen.⁵

Nouse elämän linnun selkään, jos tahdot tietää.⁶

---

¹ Satkāyadishti (pali: Sakkāyaditthi), persoonallisuuden ”harhaluulo”.

² *Ātmavāda* (pali: *Attavāda*), harhaoppinen usko sieluun eli oikeammin sielun eli *Itsen* erillisyyteen ainoasta universaalista, äärettömästä ITSESTÄ.

³ *Tattvajñānin* on luonnon ja ihmisen periaatteiden ”tuntija” eli erottaja, ja *ātmajñānin* on ĀTMANIN eli universaalien AINOAN ITSEN tuntija.

⁴ Kalahamsa, ”lintu” eli joutsen (ks. alav. 12). Kumbhakonamin teosofisen seuran kääntämä *Nada-Bindu-upanishad (Rigveda)* sanoo: ”On sanottu, että kirjain A on sen (Hamsa-linnun) oikea siipi, U vasen, M pyrstö ja ardha-matra (puolimitta [siirtymääni]) on sen pää.”

⁵ Ikuisuudella on itämaalaisille aivan toinen merkitys kuin meille. Se vastaa yleensä sataa Brahmān vuotta eli yhtä Brahmān elinikää, yhtä mahā-kalpaa eli 311 040 000 000 vuotta.

⁶ Sama *Nada-Bindu* sanoo: ”Joogiin, joka istuu Hamsan selässä (siis mietiskelee Aum’ia), ei vaikuta karma eivätkä croret [kymmenet miljoonat] synnit.”

Luovu elämästäsi, jos tahdot elää.¹

Kolme salia, oi uupunut pyhiinvaeltaja, johtaa uurastuksen päähän. Kolme salia, oi Māran voittaja, vie sinut kolmen tilan² kautta neljänteen tilaan³ ja sieltä seitsemään maailmaan,⁴ ikuisen levon maailmoihin.

Jos tahdot oppia niiden nimet, niin kuuntele ja muista.

[23] Ensimmäisen salin nimi on TIETÄMÄTTÖMYYS – *avidyā*.

Se on sali, jossa näit valon, jossa elät ja jossa tulet kuolemaan.⁵

Toisen salin nimi on oppimisen sali.⁶ Sieltä sielusi löytää elämän kukkia, mutta jokaisen kukan alta kerälle kiertyneen käärmeen.⁷

Kolmannen salin nimi on viisaus, jonka takana aukeavat AKSHARAN, kaikkietävyyyden ehtymättömän lähteen,⁸ rannattomat vedet.

Jos tahdot kulkea turvallisesti ensimmäisen salin halki, älköön mielesi erehtykö pitämään siinä palavia himon tulia elämän päivänpaisteena.

---

¹ Luovu fyysisen *persoonallisuuden* mukaisesta elämästä, jos tahdot elää hengessä.

² Kolme tietoisuuden tilaa, jotka ovat: *jāgrat* eli valvetila, *svapna* eli unennäöntila ja *sushupti* eli syvän unen tila. Nämä kolme joogin tilaa johtavat neljänteen joka on:

³ *Turīya*, unettoman tilan takana, kaikkien edellisten yläpuolella oleva korkean henkisen tietoisuuden tila.

⁴ Jotkut sanskritinkielellä kirjoittaneet mystikot sijoittavat olemisen seitsemän tasoa, seitsemän henkistä *lokaa* eli maailmaa *Kalahamsan* ruumiiseen. *Kalahamsa* on ajasta ja paikasta riippumaton joutsen, mutta muuttuu *ajalliseksi* joutseneksi tullessaan Brahmäksi Brahman (neutrin) sijasta.

⁵ Aistien ja maallisen tajunnan ilmiömaailma – ainoastaan.

⁶ Kokeellisen oppimisen sali.

⁷ Astraalialue, yliaistillisten havaintojen ja pettävien näkyjen psyykinen maailma – meedioiden maailma. Se on Eliphas Lévin suuri ”astraalikäärme”. Yhtään noilta alueilta poimittua kukkaa ei ole vielä tuotu maan päälle ilman, että käärme olisi kiertynyt sen varren ympärille. Se on *suuren harhan* maailma.

⁸ Täydellisen henkisen tietoisuuden alue, jonka tuolla puolen ei ole enää mitään vaaraa sen saavuttaneelle.

Jos tahdot kulkea turvallisesti toisen salin halki, älä silloin pysähdy sen huumaavien kukkien sulotuoksua hengittämään. Jos tahdot vapautua karman kahleista, älä etsi guruasi noista mäyän piireistä.

VIISAAT eivät viivy aistinautintojen parissa.

VIISAAT eivät kuuntele harhan suloisia ääniä.

Etsi häntä, joka synnyttää sinut¹ viisauden saliin, joka [24] on toisten takana, siellä missä kaikki varjot ovat tuntemattomia ja missä totuuden valo loistaa himmentymättömällä kirkkaudella.

Oppilaani, se mikä on luomatonta asuu sinussa, niin kuin se asuu tuossa salissa. Jos tahdot päästä sinne ja yhdistää nuo kaksi, sinun on riisuttava päältäsi harhan tummat vaatteet. Vaienna lihan ääni, älä salli minkään aistimuksen herättämän kuvan tulla tuon valon ja itsesi väliin, jotta kaksi voisi sulautua yhdeksi. Ja opittuasi oman *ajñānasi*² pakene oppimisen salista. Se on vaarallinen sali kavalassa kauneudessaan ja sitä tarvitaan vain koe-tukseksi sinulle. Ole varuillasi, lanoo, ettei sinun sielusi sen harhaloisteen sokaisemana viivyttelisi ja viehättyisi sen petolliseen valoon.

Tuo valo loistaa suuren viettelijän (Māran)³ jalokivestä. Se lumoo aistit, sokaisee mielen ja jättää varomattoman oman onnensa nojaan.

Koiperhonen, jonka yölamppusi häikäisevä liekki houkuttelee puoleensa, on tuomittu hukkumaan tahmeaan öljyyn. Varomaton sielu, joka ei painiskele harhan ilkkuvan demonin kanssa, palaa maan päälle Māran orjana.

---

¹ Vihittyä, joka johtaa oppilaan tälle antamansa tiedon avulla henkiseen eli toiseen syntymään, kutsutaan *isä*-guruksi eli Mestariksi.

² *Ajñāna* on tietämättömyys eli ei-viisaus, tiedon eli *jñānan* vastakohta.

³ *Māra* on eksoteerisissa uskonnoissa demoni, *asura*, mutta esoteerisessa filosofiassa se on ihmisten paheiden henkilöitynyt houkutus ja kirjaimellisesti käännettynä merkitsee ”se mikä tappaa” sielun. Sitä kuvataan (märojen) kuninkaana päässään kruunu, jossa loistaa niin kiiltävä jalokivi, että se sokaisee sitä katsovat, mikä viittaa luonnollisesti paheen lumousvoimaan, joka tekee tietyt luonteet levottomiksi.

Katso sielujen joukkoja. Seuraa, kuinka ne leijailevat ihmiselämän myrskysisellä merellä ja kuinka ne uupuneina, vertavuotavina, siipirikkoina toinen toisensa jälkeen putoavat kohoaviin aaltoihin. Ankarien tuulten viskeleminä, [25] myrskyn ajamina ne ajelehtivat vesipyörteisiin ja katoavat ensimmäiseen suureen kurimukseen.

Oppilaani, jos tahdot Viisauden salin kautta päästä autuuden laaksoon, sulje lujasti aistisi suurelta kauhealta erillisyyden harhaopilta, joka vieroittaa sinut muista.

Älä anna mājān mereen sulautuneen ”taivassyntyisesi” riistäytyä irti universaalista vanhemmastaan (SIELUSTA), vaan anna tulisen voiman vetäytyä sisimpään, sydämen kammioon¹ ja maailmanäidin² asuntoon.

Silloin tuo voima on nouseva sydäimestäsi kuudenteen, keskimmäiseen piiriin, paikkaan silmiesi välissä, jolloin siitä tulee YHDEN AINOAN SIELUN henkäys, ääni, joka täyttää kaiken, Mestarisi ääni.

Vasta silloin voit tulla ”taivasvaeltajaksi”,³ joka tuulien teitä kulkee aaltojen yllä jalkojaan kastelematta.

Ennen kuin asetat jalkasi mystisten äänten portaiden ylimmälle askelmalle, sinun täytyy kuulla *sisäisen* JUMALASI⁴ ääni seitsemällä tavalla.

---

¹ Sydämen *sisäinen* kammio, sanskritin kielellä *brahmāpura*. ”Tulinen voima” on kundalinī.

² ”Voima” ja ”maailmanäiti” ovat *kundalinille* annettuja nimiä. *Kundalinī* on eräs mystisistä ”joogin voimista”. Se on *buddhi* aktiivisena eikä passiivisena periaattina (niin kuin se yleensä on, kun sitä pidetään korkeimman hengen, ĀTMAN, käyttövälineenä eli kotelona). Se on sähköis-henkinen voima, luova voima, joka toimintaan heränneenä voi yhtä helposti tappaa kuin luoda.

³ *Khecara* eli ”taivasvaeltaja” eli ”kulkija”. Kuten selitetään tuon erinomaisen mystisen teoksen, *Jñānesvarīn*, kuudennessa *adhyāyassa*, joogin ruumis muuttuu kuin *tuulesta muodostetuksi*, kuin ”ihmisen muotoiseksi pilveksi”, jonka jälkeen ”hän (joogi) näkee olioita merten ja tähtien tuolla puolen; hän kuulee deivojen kieltä ja tajuaa sitä ja havaitsee, mitä liikkuu muurahaisten mielessä”.

⁴ Korkeampi ITSE.

[26] Ensimmäinen on kuin satakielen suloääni sen laulaessa parilleen jäähyväisiä.

Toinen soi kuin dhyanien hopeisen symbaalin ääni herättäen tuikkivat tähdet.

Seuraava on kuin kuoreensa vangitun merenhaltijan sointuisa valitus.

Ja tätä seuraa vīnā¹ laulu.

Viides soi korvissasi kuin bambuhuilun kimeä ääni.

Se muuttuu sitten trumpetin törähdykseksi.

Viimeinen kumisee kuin ukkospilven vaimea jyrinä.

Seitsemäs nielee kaikki muut äänet. Ne kuolevat, eikä niitä enää kuulu.

Kun kuusi² on surmattu ja Mestarin jalkoihin laskettu, silloin on oppilas sulautunut YHTEEN³, tulee tuoksi YHDEKSI ja elää siinä.

Ennen tuolle polulle astumista sinun on hävitettävä kuuruumiisi,⁴ puhdistettava ajatusruumiisi⁵ ja tehtävä sydämesi puhtaaksi.

Ikuisen elämän puhtaat, kristallinkirkkaat vedet eivät voi sekoittua monsuunimyrskyn mutaisiin tulvavirtoihin.

[27] Taivaallinen kastepisara, joka kimaltelee aamuauringon ensimmäisen säteen koskettaman lootuksen pinnalla, muuttuu maahan pudotessaan savihiukkaseksi; katso, helmi on nyt likatahra.

---

¹ *Vīnā* on intialainen luutun tapainen kielisoitin.

² Kuusi prinssiippiä; merkitsee, että alempi persoonallisuus on hävinnyt ja sisäinen yksilöllisyys sulautunut ja uppoutunut seitsemänteen eli henkeen.

³ Oppilas on yhtä Brahmān eli ĀTMANIN kanssa.

⁴ *Kāmallisen* prinssiipin aikaansaama astraalimuoto, *kāma-rūpa* eli himoruumis.

⁵ *Manasa-rūpa*. Ensimmäinen viittaa astraaliseen eli *persoonalliseen* itseen; toinen yksilöllisyyteen eli jälleensyntyvään *egoon*, jonka tajunta meidän tasollamme eli *alempi manas* täytyy lamaannuttaa.

Taistele likaisten ajatustesi kanssa ennen kuin ne voittavat sinut. Tee niille mitä ne tahtovat tehdä sinulle, sillä jos säästät ne ja annat niiden juurtua ja kasvaa, niin tiedä, että nämä ajatukset voittavat ja tappavat sinut. Oppilaani, varo, älä salli niiden varjonkaan lähestyä sinua. Sillä se kasvaa ja varttuu suureksi ja voimakkaaksi ja sitten tämä pimeyden olio valtaa sinut ennen kuin vielä olet oikein tajunnut mustan, kauhean hirviön läsnäolon.

Ennen kuin mystinen voima¹ voi tehdä sinusta jumalan, lanoo, on sinun täytynyt saavuttaa kyky tappaa kuumuotosi tahtosi avulla.

Aineen itse ja hengen ITSE eivät voi koskaan kohdata. Toisen näistä kahdesta on hävittävä; molemmille ei ole tilaa.

Ennen kuin sielusi mieli voi ymmärtää, on persoonallisuuden nupun oltava murskattu, aistimuksen madon surmattu niin, ettei se voi enää herätä henkiin.

Et voi kulkea polulla ennen kuin olet itse tullut tuoksi poluksi.²

[28] Kallistakoon sielusi korvansa jokaiselle tuskanhuudolle, niin kuin lootus avaa sydämensä juodakseen aamuaurinkoa.

Älköön polttava aurinko kuivatko yhtäkään tuskankyyneltä, ennen kuin itse olet pyyhkinyt sen kärsivän silmästä.

Vaan anna jokaisen polttavan ihmiskyöneen pudota sydämeesi ja anna sen jäädä sinne, äläkä pyyhi sitä pois ennen kuin kärsimys, joka sen aiheutti, on poistettu.

---

¹ Kundalinī, ”käärmevoima” eli mystinen tuli. *Kundalinīa* kutsutaan ”käärmeeksi” eli rengasmaiseksi voimaksi, koska se toimii eli etenee spiraalimaisesti sen askeetin ruumiissa, joka kehittää tätä voimaa itsessään. Se on sähköinen, tulinen, okkulttinen eli *fohatinen* voima, suuri alkuvoima, joka on kaiken orgaanisen ja epäorgaanisen aineen perustana.

² Polku mainitaan kaikissa mystisissä teoksissa. Krishna sanoo *Jñāneshvarīssa*: ”Kun tämä polku on nähty... lähteepä kulkija idän kukoistusta tai lännen huoneita kohti, niin *liikkumatonta*, oi jousenpitäjä, on kulku tällä tiellä. Tällä polulla, mihin paikkaan hän tahtookin mennä, *tuoksi paikaksi tulee hänen oma itsensä*.” ”Sinä olet polku”, sanotaan adepti-gurulle, joka sanoo saman oppilaille vihkimyksen jälkeen. ”Minä olen tie ja polku”, sanoo eräs toinen MESTARI.

Nämä kyöneleet, oi sydämeltäsi sääliväisin, ovat ne virrat, jotka kastelevat kuolemattoman rakkauden peltoja. Sellaisessa maaperässä kasvaa Buddhan keskiyön kukka,¹ vaikeampi löytää, harvemmin nähty kuin on vogaypuun kukka. Se on jälleensyntymästä vapautumisen siemen. Se erottaa arhatin taistelusta ja hekumasta; se vie hänet olemassaolon kenttien kautta rauhaan ja autuuteen, joka tunnetaan vain hiljaisuuden ja ei-olemisen maassa.

Tapa pyyde; mutta jos tapat sen, varo, ettei se jälleen kuolleista nouse.

Tapa elämänhalu; mutta jos tapat *tanhān*,² älköön se tapahtuko ikuisen elämän janosta, vaan vaihtaaksesi katoavaisen ikuiseen.

Älä halua mitään. Älä napise karmaa äläkä luonnon muuttumattomia lajeja vastaan. Taistele ainoastaan persoonallista, ohimenevää, haihtuvaa ja katoavaista vastaan.

Autu luontoa ja työskentele sen kanssa, niin luonto [29] pitää sinua yhtenä luojistaan ja osoittaa kunnioitusta.

Ja se avaa sinulle salaisten kammioittensa portit, paljastaa eteesi kätketyt aarteensa puhtaan neitseellisen povensa syvyyksistä. Aineellisen käden taaraamatta se näyttää aarteensa vain hengen silmälle – sille silmälle, joka ei koskaan sulkeudu, sille silmälle, jolle ei ole mitään verhoa missään sen valtakunnassa.

Sitten se näyttää sinulle keinot ja tien, ensimmäisen portin ja toisen, kolmannen, seitsemänteen saakka. Ja sitten päämäärän – jonka takana hengen auringonpaisteessa kylpee sanoin kuvaamaton loisto ja autuus, näkymätön kaikille muille päitsi sielun silmälle.

Polulle on vain yksi tie; ainoastaan sen päässä voi ”Hiljaisuuden Ääni” kuulua. Portaan askelmat, joita kokelas nousee, on tehty kärsimyksestä ja

---

¹ Adeptius – ”*bodhisattvan* kukoistus”.

² *Trishnā* (pali: *tanhā*) – ”elämisen tahto”, kuoleman pelko ja elämän halu, se voima, joka aikaansaa jälleensyntymisen.

tuskasta; nämä saadaan vaikenemaan vain hyveen äänellä. Voi silloin sinua, oppilas, jos on yksi ainoakin pahe, jota et ole jättänyt taaksesi. Sillä silloin portaat pettävät ja sinä putoat. Niiden ensimmäiset askelmat lepäävät syntiesi ja heikkouksiesi syvässä suossa, ja ennen kuin voit edes yrittää päästä tämän aineen ammottavan kuilun yli, sinun on pestävä jalkasi kieltäytyksen vesissä. Varo, ettet pane yhä likaista jalkaasi portaiden alimmallekaan askelmalle. Voi sitä, joka uskaltaa saastuttaa yhdenkin askelman kuraisilla jaloilla. Likainen ja tahmea lieju kuivuu, tulee tarttuvaksi, sitten hänen jalkansa liimautuvat siihen, ja niin kuin lintu, joka on tarttunut ovelan linnustajan liima-ansaan, hän ei enää pääse eteenpäin. Hänen paheensa saavat muodon ja vetävät hänet alas. Hänen syntinsä korottavat äänensä niin kuin sakaalin naurun ja nyhkytyksen auringon laskettua. Hänen ajatuksensa muuttuvat sotajoukoksi, joka vie hänet pois kahleorjaksi.

Tapa pyyteesi, lanoo, tee paheesi voimattomiksi, ennen [30] kuin olet ottanut ensimmäistäkään askelta vakavalla matkallasi.

Tukahduta syntisi ja vaienna ne ainiaaksi, ennen kuin nostat jalkasi kii-
vetäksesi portaita.

Vaienna ajatuksesi ja kiinnitä koko huomiosi Mestariisi, jota et vielä näe, mutta jonka tunnet.

Sulauta aistisi yhdeksi aistiksi, jos tahdot olla turvassa viholliselta. Ainoastaan sen aistin välityksellä, joka kätkeytyy aivojesi onteloon, voi sielusi sameille silmille avautua jyrkkä polku, joka johtaa Mestariisi luo.

Pitkä ja uuvuttava on tie edessäsi, oi oppilas. Yksi ainoakin ajatus menneisyydestä, jonka olet jättänyt taaksesi, vetää sinut alas ja sinun on aloitettava kiipeäminen alusta.

Tapa itsestäsi kaikki muisto menneistä kokemuksista. Älä katso taaksesi tai olet pulassa.

Älä usko, että himon voi kokonaan tukahduttaa tyydyttämällä, sillä tämä on Māran innoittama iljettävä ajatus. Saamalla ravintoa pahe kasvaa ja voimistuu, niin kuin toukka, joka lihoo kukan sisällä.

Ruusun on nyt tultava uudestaan emokasvin varresta syntyneeksi nupuksi, ennen kuin loiseläin järsii sen sydämen puhki ja juo sen elämänsä.

Kultainen puu työntää jalokivisilmunsa esiin, ennen kuin myrsky musertaa sen rungon.

Oppilaan täytyy saada takaisin *kadottamansa lapsen tila*, ennen kuin ensimmäinen ääni voi kuulua hänen korvaansa.

AINOAN Mestarin valo, hengen kuolematon kultaloisto, sinkoaa kirkkaat säteensä oppilaaseen aivan alusta asti. Sen säteet tunkeutuvat aineen synkkien tummien pilvien läpi.

[31] Milloin siellä, milloin täällä nämä säteet valaisevat häntä, niin kuin auringon kipinät kirkastavat maata viidakon paksun lehvistön läpi. Mutta, oi oppilas, ellei liha ole passiivinen, pää kylmä, sielu yhtä vahva ja puhdas kuin säihkyvä timantti, eivät säteet pääse *kammioon*,¹ ei niiden auringonvalo lämmitä sydäntä eivätkä mystiset äänet akāshisista korkeuksista² kuulu korviin, miten valppaita ne alkuvaiheessa olivatkin.

Ellet kuule, et voi nähdä.

Ellet näe, et voi kuulla. Kuulla ja nähdä, tämä on toinen vaihe.

. . . . .

Kun oppilas näkee ja kuulee ja kun hän haistaa ja maistaa, silmät kiinni, korvat, suu ja sieraimet suljettuina; kun neljä aistia sulautuu yhdeksi ja on valmiina muuttumaan viidenneksi, sisäiseksi kosketukseksi – silloin hän on tullut neljänteen vaiheeseen.

---

¹ Ks. alav. 24.

² Näitä mystisiä ääniä eli melodiaa, jonka askeetti kuulee mietiskelyjaksonsa alussa, sanovat joogit *anāhata-shabdaksi*.

Ja viidennessä, oi ajatustesi tappaja, kaikki nämä on jälleen surmattava, etteivät ne enää elpyisi.¹

Pidä poissa mielestäsi kaikki ulkoiset kohteet, kaikki ulkoiset näyt. Sulje pois sisäiset mielikuvat, etteivät ne loisi sielunvaloosi tummaa varjoaan.

Sinä olet nyt DHĀRANĀSSA,² kuudennessa vaiheessa.

[32] Kun olet siirtynyt seitsemänteen, oi onnellinen, et enää tajua pyhää kolmea,³ sillä olet itse tullut tuoksi kolmeksi. Sinä ja mielesi, kuin kaksoiset kasvokkain, ja tähti, joka on päämääräsi, hehkuu pääsi päällä.⁴ Kolme, jotka asuvat sanoin kuvaamattomassa loistossa ja autuudessa, ovat nyt māyān maailmassa kadottaneet nimensä. Ne ovat tulleet yhdeksi ainoaksi tähdeksi, tuleksi, joka palaa muttei polta, siksi tuleksi, joka on liekin upādhi.⁵

---

¹ Tämä tarkoittaa, että kuudennessa kehitysvaiheessa, joka okkultisessa järjestelmässä on dhāranā, jokainen aisti yksilöllisenä kykynä on ”tapettava” (eli lamaannutettava) tällä tasolla, niin että ne siirtyvät ja sulautuvat *seitsemänteen* aistiin, henkisimpään.

² Ks. alav. 3.

³ *Rāja-joogassa* jokaista kehitysvaihetta symboloidaan geometrisellä kuviolla. Tämä on pyhä *kolmio* ja edeltää *dhāranāa*. Δ [pelkkä kolmio] on korkeiden chelojen merkki, kun taas toisenlainen kolmio on korkeiden vihittyjen merkki. Se on symboli ”minä”, josta Buddha puhui ja jota hän käytti Tathāgatan ruumiillistuneen muodon symbolina, kun tämä on vapautunut *prajñān* kolmesta menetelmästä. Selviytyttyään valmistavista ja alemmista vaiheista oppilas ei enää näe Δ:ta, vaan –:n lyhenteen, koko seitsikon. *Sen todellista muotoa ei esitetä tässä, koska on melkein varmaa, että muutamat huijarit tarttuisivat siihen ja – häpäisisivät sen käyttämällä sitä vilpillisiin tarkoituksiin.*

⁴ Pään päällä loistava tähti on ”vihkimyksen tähti”. Śaivojen eli kaikkien joogien suuren suojelijan, Śivan palvojien lahkoon kastinmerkkinä on musta pyöreä täplä, nykyään ehkä *auringon* symboli, mutta muinaisaikojen okkultismissa vihkimystähden merkki.

⁵ Aina saavuttamattoman ”LIEKIN” *perusta (upādhi)* niin kauan kuin askeetti on vielä tässä elämässä.

Ja tämä, oi joogi, joka onnistuit, on se, mitä ihmiset sanovat dhyānaksi,¹ samādhin² oikeaksi edelläkävijäksi.

Ja nyt *itsesi* on kadonnut ITSEEN, sulautunut SIIHEN ITSEEN, josta ensin säteilivät ulos.

Missä on yksilöllisyytesi, lanoo, missä on lanoo itse? Se on tuleen kadonnut kipinä, pisara valtameressä, aina läsnäoleva säde, joka on muuttunut kaikkeudeksi ja ikuiseksi säteilyksi.

[33] Ja nyt, lanoo, sinä olet tekijä ja todistaja, säteilijä ja säteily, valo äänessä ja ääni valossa.

Sinä olet perehtynyt viiteen esteeseen, oi onnellinen. Sinä olet niiden voittaja, kuudennen Mestari, totuuden neljän lajin³ lausuja. Valo, joka niihin lankeaa, tulee sinusta, oi sinä, joka olit oppilas, mutta nyt olet opettaja.

Ja näistä totuuden lajeista:

Etkö olekin saavuttanut tiedon kaikesta kurjuudesta – ensimmäisen totuuden?

---

¹ *Dhyāna* on neljäs vaihe ennen lopullista vaihetta *tämän maan päällä*, paitsi jos pyrkijästä tulee täydellinen MAHĀTMA. Kuten on jo sanottu, tässä tilassa rāja-joogi on vielä henkisesti tietoinen Itsestä ja korkeampien periaatteidensa toiminnasta. Vielä yksi askel, ja hän on seitsemännen (eli joidenkin koulukuntien mukaan neljännen) tason tuolla puolen. *Pratyāhāran* – joka on valmistava harjoitus mielen ja ajatusten hallitsemiseksi – harjoittamisen jälkeen nämä lukevat mukaan dhāsenan, dhyānan ja samādhin ja kutsuvat näitä kolmea yhteisnimellä SAMYAMA.

² *Samādhi* on tila, jossa askeetti kadottaa tietoisuuden kaikesta yksilöllisyydestä omansa mukaan lukien. Hänestä tulee – KAIKKEUS.

³ Neljä ”totuuden lajia” ovat pohjoisbuddhalaisuuden mukaan: *ku*, ”kärsimys eli kurjuus”; *chi*, kiusausten kasaantuminen; *mieh*, ”niiden hävittäminen” ja *tao*, ”polku”. ”Viisi estettä” ovat: tieto kurjuudesta, totuus ihmisheikkoudesta, rasittava itsehillintä, ehdoton välttämättömyys erota kaikista intohimon siteistä, jopa haluista, ja viimeisenä ”pelastuksen polku”.

Etkö olekin voittanut märojen kuninkaan chi'llä, kasaantumisen portilla – toisen totuuden?¹

Etkö olekin hävittänyt synnin kolmannella portilla ja saavuttanut kolmannen totuuden?

Etkö olekin astunut *tao*'lle, tietoon johtavalle ”polulle” [34] – neljäs totuus?²

Ja nyt, lepää bodhipuun alla, joka on kaiken tiedon täydellisyys, sillä tiedä, sinä olet SAMĀDHIN – erehtymättömän näyn tilan – mestari.

Katso! Sinä olet tullut valoksi, sinä olet tullut ääneksi, sinä olet Mestarisi ja Jumalasi. Sinä ITSE olet etsintäsi kohde: keskeytymätön ÄÄNI, joka kaiuu kautta ikuisuuksien, vapaa muutoksesta, vapaa synnistä, seitsemän ääntä yhdessä,

HILJAISUUDEN ÄÄNI

Om Tat Sat

---

¹ ”Kasaantumisen” portilla märojen kuningas Mahā-Māra seisoo koettaen sokaista pyrkijän ”jalokivensä” hohteella.

² Tämä on neljäs ”polku” jälleensyntymisen viidestä polusta, jotka vievät ja heittelevät kaikkia ihmisolentoja ainasiin surun ja ilon tiloihin. Nämä ”polut” ovat vain yhden polun alapolkuja, sen, jolla karma toimii.

II KATKELMA

KAKSI POLKUA

Ja nyt, oi myötätunnon opettaja, näytä tietä toisille ihmisille. Katso noita kaikkia, jotka kolkuttavat päästäkseen sisälle ja odottavat tietämättömyydessä ja pimeydessä nähdäkseen Suloisen Lain portin lennähtävän auki!

Pyrkijöiden ääni:

Etkö sinä, oman onnesi mestari, paljastaisi sydämen oppia?¹ Kieltäyisitkö johtamasta palvelijoitasi vapautuksen polulle?

Näin sanoi opettaja:

Polkuja on kaksi, suuria täydellisyyksiä kolme; kuusi on hyvettä, jotka muuttavat ruumiin tiedon puuksi.²

Kuka niitä lähestyy?

Kuka astuu niille ensimmäisenä?

---

¹ Buddhan opin kahta suuntaa, esoteerista ja eksoteerista, sanotaan (edellistä) ”sydämen”, (jälkimmäistä) ”silmän” opiksi. Bodhidharma kutsui niitä Kiinassa – josta nimet tulivat Tiibetiin – nimillä *tsung-men* (esoteerinen) ja *chiao-men* (eksoteerinen koulu). ”Sydämen” opin nimi johtuu siitä, että se on Gautama Buddhan *sydämestä* lähtevä opetus, kun taas ”silmän” oppi oli hänen päänsä eli aivojensa aikaansaannos. Sydämen oppia sanotaan myös totuuden sinetiksi eli todelliseksi sinetiksi, symboli joka esiintyy miltei kaikkien esoteeristen teosten otsikossa.

² ”Tiedon puu” on *bodhidharman* (viisaususkonnon) seuraajien antama nimitys niille, jotka ovat saavuttaneet mystisen tiedon huipun – adepteille. Nāgārjunaa, mādhymikakoulun perustajaa, kutsuttiin lohikäärmepuuksi, koska lohikäärme on viisauden ja tiedon symboli. Puu sai tämän kunnian, koska Buddha syntyi, valaistui, piti ensimmäisen saarnansa ja kuoli Bodhi (viisaus) -puun alla.

[36] Kuka ensimmäisenä kuulee opin kahdesta polusta, jotka ovat yhtä, hunnuttoman totuuden Salaisesta Sydäimestä?¹ Laki, joka oppineisuutta välttämättä opettaa viisautta, paljastaa murheellisen tarinan.

Voi, vaikka kaikilla ihmisillä on Ālaya ja kaikki ovat yhtä suuren Sielun kanssa, Ālayasta on heille niin vähän hyötyä!

Katso, niin kuin kuu kuvastuu tyynille aalloille, niin Ālaya heijastuu pienen ja suureen, kuvastuu pienimpiinkin atomeihin eikä se silti saavuta kaikkien sydäntä. Voi, niin harvat ihmiset hyötyvät lahjasta, totuuden oppimisen suuresta siunauksesta, olevaisten oikeasta ymmärtämisestä, ei-olevaisten tietämisestä!

Oppilas sanoo:

Oi Opettaja, mitä minun on tehtävä saavuttaakseni viisauden?

Oi Viisas, mitä tavoittaakseni täydellisyyden?

Etsi polkuja. Mutta, oi lanoo, ole puhdassydäminen ennen kuin lähdet matkaan. Ennen kuin otat ensimmäisen askelen, opi erottamaan todellinen väärästä, ohikiitävä ikuisesta. Opi ennen kaikkea erottamaan pään oppineisuus sielunviisaudesta, ”silmän” oppi ”sydämen” opista.

Niin, tietämättömyys on kuin umpinainen ja ilmaton astia, ja sielu siihen suljettu lintu. Se ei viserrä eikä voi höyhentäkään liikauttaa, vaan mykkänä ja tylsänä laulaja istuu ja nääntyy kuoliaaksi.

Mutta tietämättömyyskin on parempi kuin pään oppineisuus, jota ei sielunviisaus valaise ja ohjaa.

[37] Viisauden siemenet eivät voi itää ja kasvaa ilmattomassa tilassa. Eläkkeeseen ja niittääkseen kokemusta mieli tarvitsee laajuutta ja syvyyttä sekä kiinnekohtia vetämään sitä kohti Timanttisielua.² Älä etsi näitä kohtia

---

¹ ”Salainen sydän” on esoteerinen oppi.

² ”Timanttisielu”, *Vajrasattva*, myös *Vajradhāraksi* ja *ādibuddhaksi* sanotun korkeimman Buddhan, ”kaikkien mysteerien Herran”, eräs nimi.

māyān valtakunnasta, vaan kohoa harhojen tuolle puolen, etsi ikuista ja muuttumatonta SAT'IA,¹ luottamatta mielijohteiden petollisiin ehdotuksiin.

Sillä mieli on kuin peili. Se kerää pölyä heijastaessaan.² Se tarvitsee sielunviisauden tuulahduksia puhaltamaan pois harhojemme tomun. Yritä, oi vasta-alkaja, yhdistää mielesi ja sielusi.

Vältä tietämättömyyttä ja vältä myös harhaa. Käännä kasvosi pois maailman petoksista; älä luota aisteihisi, ne ovat petollisia. Mutta ruumiistasi – aistimustesi pyhäköstä – etsi persoonattomasta ”ikuista ihmistä”³ ja löydettyäsi hänet katso sisäänpäin: sinä olet buddha.⁴

Vältä kiitosta, oi harras pyrkijä. Kiitos vie itsepetokseen. Ruumis ei ole itse, ITSESI on itsessään ilman ruumista, siihen ei vaikuta kiitos eikä moite.

[38] Omahyväisyys, oi oppilas, on kuin korkea torni, johon ylimielinen hullu on kiivennyt. Siellä hän istuu ylpeänä yksinäisyydessään, eikä kukaan muu häntä huomaa kuin hän itse.

Viisas hylkää väärän oppineisuuden, ja hyvä Laki hajottaa sen tuuliin. Lain pyörä pyörii kaikille, niin nöyrille kuin ylpeille. ”Silmän oppi”⁵ on joukoille, ”sydämen oppi” on valituille. Edelliset toistavat ylpeästi: ”Katso, minä tiedän”; jälkimmäiset, jotka nöyrinä ovat koonneet satoa, tunnustavat hiljaa: ”Näin olen kuullut.”⁶

”Suuri seula” on ”sydämen opin” nimi, oi oppilas.

---

¹ SAT, ainoa ikuinen ja absoluuttinen todellisuus ja totuus; kaikki muu on harhaa.

² *Shen-hsiun* opetuksesta; hän opetti, että ihmismieli on kuin peili, joka vetää puoleensa ja heijastaa jokaista pölyhiukkasta ja että mieltä on hoidettava ja siitä pyyhittävä pölyt joka päivä. *Shen-hsiu* oli Pohjois-Kiinan kuudes patriarkka, joka opetti *Bodhidharman* esoteerista oppia.

³ Pohjoisbuddhalaiset kutsuvat jälleensyntyvää EGOA ”todelliseksi ihmiseksi”, joka yhtymällä korkeampaan itseensä tulee – buddhaksi.

⁴ Buddha tarkoittaa valaistunutta.

⁵ Ks. alav. 49, joukkojen *eksoteerinen* buddhalaisuus.

⁶ Tavallinen lause, jolla buddhalaiset kirjoitukset alkavat, tarkoittaen, että sitä seuraava on saatu todellisen suullisen perimätiedon kautta Buddhalta ja arhateilta.

Hyvän Lain pyörä liikkuu nopeasti. Se jauhaa päivin ja öin. Arvottomat akanat se erottaa kultaisesta viljasta, jätteet jauhoista. Karman käsi ohjaa pyörää; sen pyörähdykset ilmaisevat karmallisen sydämen sykähdyksiä.

Todellinen tieto on jauhot, väärä oppi on akanat. Jos tahdot syödä viisauden leipää, taikinaasi on sekoitettava amritan¹ kirkasta vettä. Mutta jos sekoitat akanat mājān kasteeseen, voit valmistaa ravintoa vain mustille kuolonkyhkyille, syntymän, rappeutumisen ja surun linnuille.

Jos sinulle kerrotaan, että arhaniksi tullaksesi sinun on lakattava rakastamasta kaikkia olentoja – sano heille, että valehtelevat.

Jos sinulle kerrotaan, että vapautuksen saavuttaaksesi sinun on vihattava äitiäsi ja hyljeksittävä poikaasi, kieltäydyttävä tunnustamasta isääsi ja kutsuttava häntä talon [39] isännäksi,² luovuttava myötätunnosta ihmisiä ja eläimiä kohtaan – sano heille, että heidän kielensä on petollinen.

Näin opettavat fīrthikat, vääräuskoiset.³

Jos sinulle opetetaan, että synti syntyy toiminnasta ja autuus täydellisestä toimettomuudesta, sano heille, että erehtyvät. Inhimillisen toiminnan pysymättömyys, mielen vapautuminen orjuudesta luopumalla synnistä ja vioista ei ole deva-egoja⁴ varten. Näin sanoo sydämen oppi.

”Silmän” dharma on ulkonaisen ja olemattoman ilmentymä.

”Sydämen” dharma on bodhin,⁵ pysyvän ja ikuisen ilmentymä.

---

¹ Kuolemattomuus.

² Ratthapāla, suuri arhat, puhuttelee siten isäänsä *Ratthapāla Sūtrasanne* -nimisessä legendassa. Mutta koska kaikki tuollaiset legendat ovat allegorisia (esim. Ratthapālan isällä on *seitsenovinen* talo), niin tästä syystä moititaan niitä, jotka ottavat ne *kirjaimellisesti*.

³ Askeettibramiineja.

⁴ Jälleensyntyvä ego.

⁵ Todellinen, jumalallinen viisaus.

Lamppu palaa kirkkaasti, kun sydän ja öljy ovat puhtaita. Niiden puhdistamiseksi tarvitaan puhdistajaa. Liekki ei tunne puhdistusprosessia. ”Tuuli ravistelee puun oksia, mutta runko pysyy liikkumattomana.”

Sekä toiminta että toimimattomuus voivat löytää sinussa sijan; ruumiisi kiihtynyt, mielesi tyyni, sielusi kristallinkirkas kuin vuoristojärvi.

Tahdotko tulla ”ajan pyörän” joogiksi? Silloin, oi lanoo:

Älä usko pimeissä metsissä istumiseen ylpeässä yksinäisyydessä ja erossa ihmisistä; älä usko juurista ja [40] kasveista elämiseen ja janon samuttamiseen suuren vuoriston lumella; – älä usko, oi harras pyrkijä, että tämä vie sinut lopullisen vapautuksen määränpäähän.

Älä usko, että luun murtaminen, lihan ja lihasten repiminen yhdistää sinut ”hiljaiseen Itseesi”.¹ Älä usko, että kun karkean muotosi synnit on voitettu, oi varjojesi² uhri, niin luonnollinen ja inhimillinen velvollisuutesi on täytetty.

Siunatut ovat pitäneet sellaista arvolleen sopimattomana. Lain Leijona, Armeliaisuuden Herra,³ käsittäessään todellisen syyn ihmisten kärsimyksiin, kieltäytyi heti hiljaisten autiomaiden suloisesta mutta itsekkäästä levosta. Oltuaan āraryaka⁴ hänestä tuli ihmiskunnan opettaja. Kun Ju-lai⁵ oli astunut nirvānaan, hän saarnasi vuorilla ja tasangoilla ja piti puheita kaupeungeissa devoille, ihmisille ja jumalille.⁶

Kylvä ystävällisiä tekoja ja sinä tulet korjaamaan niiden hedelmät. Toimettomuus laupeuden työssä muuttuu kuolemansynnin teoksi.

Näin sanoo viisas.

---

¹ Korkeampi itse, ”seitsemäs” prinssiippi.

² Fyysisiä ruumiitamme kutsutaan ”varjoiksi” mystisissä koulukunnissa.

³ Buddha.

⁴ Erakko, joka tullessaan joogiksi vetäytyy viidakoihin ja elää metsässä.

⁵ *Ju-lai* on kiinankielinen käännös jokaiselle Buddhalle annetusta tathāgata-nimityksestä.

⁶ Kaikki pohjoiset ja eteläiset traditiot osoittavat yhtäläisesti, että Buddha lähti yksinäisyydestä heti kun oli ratkaissut elämän arvoituksen – ts. kokenut sisäisen valaistumisen – opettamaan julkisesti ihmiskuntaa.

Pitääkö sinun kieltäytyä toiminnasta? Siten ei sielusi [41] saavuta vapautta. Nirvānaan päästäkseen on saavutettava itsetuntemus, ja itsetuntemus on rakkaudentekojen lapsi.

Ole kärsivällinen, pyrkijä, niin kuin se, joka ei pelkää epäonnistumista eikä tavoittele menestystä. Kiinnitä sielusi katse tähteen, jonka säde sinä olet,¹ liekehtivään tähteen, joka loistaa ikiolemisen valottomissa syvyyksissä, tuntemattoman rajattomilla kentillä.

Ole hellittämätön, niin kuin se, joka aina kestää. Varjosi elävät ja katoavat.² Se mikä sinussa elää ikuisesti, se mikä sinussa *tietää* – sillä se on tieto³ – ei ole katoavaa elämää: se on ihminen, joka oli, on ja tulee olemaan, jonka lopun hetki ei milloinkaan lyö.

Jos tahdot näyttää suloista rauhaa ja lepoa, oppilas, kylvä ansion siementä tulevien satojen vainioille. Hyväksy syntymän kärsimykset.

Astu päivänpaisteesta varjoon antaaksesi enemmän tilaa muille. Kyyneleet, jotka kastelevat surun ja tuskan korventamaa maaperää, tuottavat karmallisen korvauksen kukkia ja hedelmiä. Ihmiselämän tulisesta pätsistä ja sen sankasta savusta nousee siivekkäitä liekkejä, puhdistettuja liekkejä, jotka kohotessaan korkealle karman silmän alaisina lopulta kutovat kirkastetun kankaan polun kolmea pukua varten.⁴

Nämä puvut ovat: *nirmānakāya*, *sambhogakāya* ja [42] *dharmakāya*, hienoin kaapu.⁵

---

¹ Jokainen henkinen EGO on jonkin ”planeettahengen” säde esoteerisen opetuksen mukaan.

² ”Persoonallisuudet” eli *fyysiset ruumiit*, joita kutsutaan varjoiksi, ovat lyhytaikaisia.

³ *Mieli (manas)*, ihmisen ajattelevaa periaatetta eli EGOA kutsutaan ”tiedoksi”, koska ihmisegoja sanotaan *manasaputroiksi*, (universaalien) mielen pojiksi.

⁴ Ks. alav. 139.

⁵ *Sama*.

On totta, että *shana*-kaapu¹ voi tuoda ikuisen valon. Shana-kaapu yksin suo häviämisen nirvānan. Se lopettaa jälleensyntymisen, mutta oi lanoo, se myös tappaa – myötätunnon. Täydelliset buddhat, jotka pukeutuvat dharma-kāya-loistoon, eivät voi enää edistää ihmisten pelastumista. Voi, onko ITSET uhrattava *itselle*, ihmiskunta yksilöiden hyväksi?

Tiedä, oi vasta-alkaja, tämä on *avoin* POLKU, tie itsekkääseen autuuteen, jota ”salaisen sydämen” bodhisattvat, myötätunnon buddhat kaihtavat.

Ihmiskunnan hyväksi eläminen on ensimmäinen askel. Kuuden kunnia-kaan hyveen harjoittaminen² on toinen askel.

Nirmānakāyan vaatimattomaan kaapuun pukeutuminen on Itsen ikuisesta autuudesta luopumista ihmisten pelastuksen edistämiseksi. Nirvānan autuuden saavuttaminen mutta siitä kieltäytyminen on ylin, lopullinen askel – korkein kieltäytymisen polulla.

Tiedä, oi oppilas, tämä on *salainen* POLKU, jonka täydellisyyden buddhat ovat valinneet, ne jotka uhraavat [43] ITSEN heikompien itsejen hyväksi.

Jos ”sydämen oppi” on kuitenkin liian korkeasiipinen sinulle, jos itse tarvitset apua ja pelkääät tarjota sitä muille – silloin, sinä arkasydäminen, ole ajoissa varuillasi: tyydy Lain ”silmän oppiin”. Toivo silti. Sillä jos ”salainen

---

¹ Sana *Shana*-kaapu johtuu Rājagrihan Shanavāsasta, kolmannesta suuresta arhatista eli ”patriarkasta”, joiksi orientalistit kutsuvat buddhalaisuutta levittäneiden 33 arhatin hierarkiaa. ”Shana-kaapu” tarkoittaa metaforisesti sen viisauden hankkimista, jolla päästään (*persoonallisuuden*) häviämisen nirvānaan. Kirjaimellisesti se on noviisien vihkimyskaapu. Edkins sanoo, että tämä ”ruohovaate” tuotiin Tiibetistä Kiinaan T’ang-dynastian aikana. ”Kun arhan syntyy, tämä kasvi tavataan kasvamassa jossain puhtaassa paikassa”, sanoo kiinalainen ja myös tiibetiläinen legenda. [Joseph Edkins, *Chinese Buddhism*, 1880, s. 66.]

² Pāramitān polun harjoittaminen merkitsee joogiksi tulemistä tavoitteena asketismi.

polku” onkin ”tänään” sinulle saavuttamaton, niin se on ulottuvillasi ”huomenna”.¹ Opi, etteivät mitkään ponnistukset, eivät pienimmätkään – oikeaan tai väärään ”suuntaan” – voi hävitä syiden maailmasta. Savukaan ei haihdu jäljettömiin. ”Menneissä elämissä lausuttu karkea sana ei ole hävinnyt, vaan palaa aina takaisin.”² Pippurintaimi ei synnytä ruusuja eikä ihanan jasmiinin hopeätähti muutu orapihlajaksi tai ohdakkeeksi.

Voit ”tänään” luoda mahdollisuutesi ”huomista” varten. ”Pitkällä matkalla”³ tuottavat kunakin hetkenä kylvetyt syyt kukin vaikutustensa sadon, sillä järkähtämätön oikeudenmukaisuus hallitsee maailmaa. Erehtymättömän toimintansa mahtavalla pyyhkäisyllä se tuo kuolevaisille onnen tai surun elämän, kaikkien entisten ajatustemme ja tekojemme karmallisen seurauksen.

Ota siis vastaan kaikki, mitä ansiosi on sinulle varannut, oi sydämeltäsi kärsivällinen. Ole iloisella mielellä ja kohtaloosi tyytyväinen. Sellainen on karmasi, syntymiesi sarjan karma, niiden kohtalo, jotka suruineen ja murheineen ovat syntyneet rinnallesi ja jotka iloitsevat ja itkevät elämästä elämään, sinun edellisiin tekoihisi kahlehdittuina.

. . . . .

Toimi sinä heidän hyväkseen ”tänään”, niin he tulevat **[44]** toimimaan sinun hyväksesi ”huomenna”.

Itsen kieltäytyksen nupusta puhkeaa lopullisen vapautuksen ihana hedelmä.

Tuhoon tuomittu on se, joka Māraa peläten jättää auttamatta ihmistä, jottei hän itsen puolesta toimisi. Pyhiinvaeltaja, joka tahtoisil vilvoittaa väsyneitä raajojaan juoksevassa vedessä, mutta ei uskalla siihen heittäytyä pelätessään virtaa, voi helteeseen menehtyä. Itsekkääseen pelkoon perustuva toimetttömyys voi tuoda vain pahoja hedelmiä.

Itsekäs harjoittaja elää ilman tarkoitusta. Ihminen, joka ei suorita hänelle kuuluvaa työtä elämässään, on turhaan elänyt.

---

¹ ”Huomenna” tarkoittaa seuraavaa jälleensyntymää eli reinkarnaatiota.

² Prasanga-koulun ohjeita.

³ Pitkä matka eli olemassaolujen koko täydellinen kierto yhdessä ”kierroksessa”.

Seuraa elämän pyörää; seuraa velvollisuuden pyörää ihmiskuntaa ja sukua, ystävää ja vihollista kohtaan ja sulje mielestäsi niin nautinnot kuin kärsimyksetkin. Tyhjennä karmallisen korvauksen laki. Hanki siddhejä tulevaa syntymääsi varten.

Ellet voi olla aurinko, ole nöyrä kiertotähti. Ah, jos olet estynyt loistamasta niin kuin keskipäivän aurinko alati puhtaalle lumihuippuiselle vuorelle, valitse silloin, oi noviisi, jokin vaatimattomampi tehtävä.

Näytä ”tietä” – vaikkapa hämärästi ja suuren joukon huomaamatta – kuten iltatähti näyttää niille, jotka kulkevat pimeässä.

Katso, kuinka Migmarin¹ punaisin hunnuin verhottu ”silmä” luo katseen yli uinuvan maan. Katso Lhagpan² ”käden” tulista auraa, käden, joka suojelevassa rakkaudessaan on ojentunut askeettiensa päiden ylle. Molemmat ovat [45] nyt Nyiman³ palvelijoita, jotka hänen poissa ollessaan jäävät yön hiljaisiksi vartijoiksi. Silti kummatkin olivat menneinä kalpoina loistavia nyimoja ja voivat tulevina aikoina jälleen tulla kahdeksi auringoksi. Sellaisia ovat karmallisen lain nousut ja laskut luonnossa.

Oi lanoo, ole heidän kaltaisensa. Suo valoa ja lohtua väsyneelle pyhiinvaeltajalle ja etsi sitä, joka tietää vielä vähemmän kuin sinä, sitä, joka onnettomassa yksinäisyydessään istuu kaivaten kovasti viisauden leipää ja sitä leipää, joka ravitsee varjoa, vailla opettajaa, toivoa tai lohdutusta, ja – anna hänen kuulla Laista.

Kerro hänelle, oi kokelas, että se, joka tekee ylpeydestä ja itsetunnosta hurskauden orjattaria, että se, joka olemassaoloon tarrautuneena kuitenkin laskee kärsivällisyytensä ja kuuliaisuutensa Laille suloisena kukkana Shākya-Thub-pa’n⁴ jalkojen juureen, tulee tässä syntymässä *srotāpannaksi*.⁵ Täydellisyiden siddhit voivat häämöttää kaukana, hyvin kaukana,

---

¹ Mars.

² Merkurius.

³ Aurinko. *Nyima* on aurinko tiibetiläisessä astrologiassa. *Migmaria* eli Marsia symboloi ”silmä” ja *Lhagpaa* eli Merkuriusta ”käsi”.

⁴ Buddha.

⁵ *Srotāpanna* eli nirvānan ”virtaan astuva” voi harvoin saavuttaa nirvānaa yhdessä syntymässä, ellei hän saavuta päämäärää joistakin poikkeuksellisista syistä. Tavallisesti

mutta ensimmäinen askel on otettu, virtaan on astuttu, ja hän voi saavuttaa vuorikotkan näkökyvyn ja aran peuran kuulon.

Kerro hänelle, oi pyrkijä, että todellinen hurskaus voi tuoda hänelle takaisin tiedon, sen tiedon, joka hänellä oli entisissä syntymissä. Devanäköä ja devakuuloa ei saavuteta yhdessä lyhyessä syntymässä.

Ole nöyrä, jos tahdot saavuttaa viisauden.

[46] Ole vielä nöyrempi, kun hallitset viisauden.

Ole kuin valtameri, joka ottaa vastaan kaikki joet ja virrat. Valtameren mahtava tyyneys pysyy liikkumattomana, se ei huomaa niitä.

Hillitse jumalallisen voimalla alempi itsesi.

Hillitse ikuisen voimalla jumalallinen.

Ah, suuri on se, joka on halun tappaja.

Vielä suurempi on se, jossa jumalallinen Itse on surmannut jopa tiedonkin halusta.

Varo, ettei alempi tahraa korkeampaa.

Tie lopulliseen vapauteen on omassa ITSESSÄSI.

Se tie alkaa ja loppuu itsen¹ ulkopuolella.

Mitätön ja ihmisten hyljeksimä on kaikkien jokien äiti *tīrthikan* ylpeissä silmissä. Tyhjä on typerysten silmissä ihmisen muoto, vaikka se olisi amritan makeilla vesillä täytetty. Kuitenkin pyhien jokien synnyinseutu on pyhämaa,² ja sitä, jolla on viisautta, kunnioittavat kaikki.

---

chelan sanotaan alkavan kohoavan ponnistuksen yhdessä elämässä ja lopettavan sen eli saavuttavan nirvānan vasta tulevassa seitsemännessä syntymässä.

¹ Tarkoittaa persoonallista alempaa ”itseä”.

² *Tīrthikoita* ovat Himalajan ”takaiset” brahmalaiset lahkolaiset, joita *pyhän maan*, Tiibetin, buddhalaiset sanovat vääräuskoisiksi ja päinvastoin.

Rajattoman näkökyvyn arhanit¹ ja viisaat ovat yhtä harvinaisia kuin udumbara-puun kukka. Arhanit syntyvät keskiyön hetkellä yhdessä pyhän yhdeksän- ja seitsenvartisen kasvin² kanssa, pyhän kukan, joka puhkeaa ja kukkii pimeässä, puhtaasta kasteesta, noilla lumihuippuisten [47] vuorten jäisillä rinteillä, joille ei syntinen astu jalallaan.

Ei kukaan, oi lanoo, tule arhaniksi siinä syntymässä, jossa sielu ensi ker-
ran alkaa ikävöidä lopullista vapautustaan. Silti, oi sinä innokas, ei keltään
soturilta, joka vapaaehtoisena ryhtyy rajuun taisteluun elävän ja kuolleen³
välillä, ei alokkaaltakaan, voida kieltää oikeutta astua Polulle, joka johtaa
kohti taistelukenttää.

Sillä hän joko voittaa tai kaatuu.

Totisesti, jos hän voittaa, on nirvāna hänen. Ennen kuin hän heittää pois
varjonsa jättäen kuolevaisen muotonsa, joka aiheuttaa niin paljon ahdistusta
ja rajatonta tuskaa – tulevat ihmiset kunnioittamaan häntä suurena ja pyhänä
buddhana.

Ja jos hän kaatuu, ei hän silloinkaan turhaan kaadu: viholliset, jotka hän
viime taistelussa tappoi, eivät herää henkiin hänen seuraavassa syntymäs-
sään.

Mutta jos tahdot saavuttaa nirvānan tai luopua palkinnosta⁴, älköön toi-
minnan tai toimettomuuden hedelmä olko vaikuttimenasi, sinä sydämeltäsi
peloton.

Tiedä, että bodhisattvaa, joka vaihtaa vapautuksen kieltämykseen pu-
keutuakseen ”salaisen elämän”⁵ kärsimyksiin, sanotaan ”kolmasti kunniak-
kaaksi”, oi sinä, joka pyrit kautta aikakausien kestäviin murheisiin.

---

¹ Rajaton näkö eli psyykkinen, yli-inhimillinen näkö. Arhanin (skt: arhat) uskotaan ”näkevän” ja tietävän kaiken sekä matkan päässä että paikan päällä olevan.

² Ks. alav. 75, Shana-kasvi.

³ ”Elävä” on kuolematon korkeampi ego, ja ”kuollut” on alempi *persoonallinen* ego.

⁴ Ks. alav. 139.

⁵ ”Salainen elämä” on *nirmānakāyan* elämä.

POLKU on yksi, oppilas, ja kuitenkin lopussa kaksinkertainen. Sen vaihteita osoittavat neljä ja seitsemän porttia. Toisessa päässä – välitön autuus, ja toisessa – tuonemmaksi lykätty autuus. Kummatkin tulevat ansion palkkana: [48] valinta on sinun.

Yhdestä tulee kaksi, *avoin* ja *salainen*.¹ Ensimmäinen vie päämäärään, toinen itsensä uhraamiseen.

Kun pysyvälle uhrataan muuttuva, on palkinto sinun: pisara palaa sinnestä se tuli. *Avoin* POLKU vie muuttumattomaan muutokseen – nirvānaan, absoluuttisuuden loistavaan tilaan, ihmisajatuksen tuolla puolen olevaan autuuteen.

Ensimmäinen polku on siis VAPAUTUS.

Mutta toinen polku on – KIELTÄYMYKSI, jota sen tähden sanotaan ”murheen poluksi”.

Tuo salainen polku vie arhanin sanomattomiin sielullisiin kärsimyksiin: suruun elävien kuolleiden² vuoksi ja avuttomaan sääliin karmallisista murheista kärsiviä kohtaan. Viisaat eivät rohkene vaientaa tätä karman hedelmää.

Sillä kirjoitettu on: ”Opeta karttamaan kaikkia syitä. Sinun on annettava mennä menojaan seurausten pikku laineiden samoin kuin suuren vuorovesiaallon.”

”Avoin tie”, kun tuskin olet saavuttanut sen määränpäättä, saa sinut hylkäämään bodhisattva-ruumiin ja astumaan dharmakāyan³ kolmasti loistavaan tilaan, joka merkitsee maailman ja ihmisten unohtamista ikuisesti.

---

¹ Avointa polkua, eksoteerista ja yleisesti tunnustettua, opetetaan maallikoille. Salaisen polun luonnetta selitetään vasta vihkimyksessä.

² Esoteerisista totuuksista ja viisaudesta tietämättömiä ihmisiä kutsutaan ”eläviksi kuolleiksi”.

³ Ks. alav. 139.

”Salainen tie” johtaa myös paranirvāniseen autuuteen – mutta vasta lukemattomien kalpojen lopussa. Nirvānat saavutetaan ja menetetään rajattomasta säälistä ja myötä [49] tunnosta harhautuneiden kuolevaisten maailmaa kohtaan.

Mutta on sanottu: ”Viimeinen on oleva suurin.” *Samyak Sambuddha*, täydellisyuden opettaja, luopui ITSESTÄÄN maailman pelastukseksi pystäytymällä nirvānan – puhtaan tilan – kynnykselle.

. . . . .

Sinulla on nyt kahta tietä koskeva tieto. Valitsemisen aika tulee, oi sinä innokas sielu, kun olet tullut tien päähän ja kulkenut seitsemän portin läpi. Mieleesi on kirkas. Et ole enää petollisten ajatusten sekoittama, sillä olet oppinut kaiken. Totuus seisoo paljastettuna ja katsoo sinua ankarana kasvoinhin. Se sanoo:

”Suloisia ovat *Itsen* tähden saavutetut levon ja vapautuksen hedelmät, mutta vielä suloisempia ovat pitkän ja katkeran velvollisuuden hedelmät. Ah, kieltämys toisten tähden, kärsivien lähimmäisten puolesta.”

Se, josta tulee pratyekabuddha,¹ osoittaa kunnioitustaan vain *Itselleen*. Bodhisattva, joka on taistelun voittanut ja jolla on palkinto kädessään, sanoo kuitenkin jumalallisessa myötätunnossaan:

”Toisten tähden luovun tästä suuresta palkinnosta” – ja panee täytäntöön suuremman kieltämyksen.

Hän on MAAILMAN VAPAUTTAJA.

. . . . .

---

¹ *Pratyekabuddhat* ovat niitä bodhisattvoja, jotka taistelevat saavuttaakseen dharma-kāya-kaavun ja usein saavuttavat sen monien elämien jälkeen. He eivät välitä lainkaan ihmiskunnan murheista tai sen auttamisesta, vaan ainoastaan omasta *autuudestaan*, ja he astuvat nirvānaan ja – katoavat ihmisten näköpiiristä ja sydämistä. Pohjoisbuddhalaisuudessa pratyekabuddha vastaa henkistä itsekkyyttä.

Katso! Autuuden ja pitkän murheen polun määränpää [50] on etäisimmässä lopussa. Sinä voit valita jomman kumman, oi surun tavoittelija, kautta tulevien aikakausten....

OM VAJRAPANI HUM.

III KATKELMA

SEITSEMÄN PORTTIA

”UPĀDHYĀYA,¹ valinta on tehty, minä janoan viisautta. Olet nyt repäissyt hunnun salaisen polun edestä ja opettanut suurempaa yānaa.² Palvelijasi on valmiina ohjaukseesi.”

Hyvä on, śrāvaka.³ Valmistaudu, sillä sinun täytyy kulkea yksin. Opetaja voi ainoastaan osoittaa tien. Polku on kaikille sama, mutta keinot päämäärän saavuttamiseksi vaihtelevat pyhiinvaeltajien mukaan.

Kumman tahdot valita, oi sinä peloton sydän? Valitsetko ”silmän opin” samtenin,⁴ nelinkertaisen dhyānan, vai kulkeeko tiesi läpi kuuden pāramitān,⁵ hyveen kuuden [52] jalon portin, jotka vievät bodhiin ja prajñāan, viisauden seitsemänteen askelmaan?

Nelinkertaisen dhyānan epätasainen polku mutkittelee pitkin ylämäkeä. Kolmasti suuri on se, joka kiipeää korkealle huipulle.

---

¹ *Upādhyāya* on henkinen ohjaaja, guru. Pohjoisbuddhalaiset etsivät näitä yleensä *narjoli*en joukosta, jotka ovat pyhiä ihmisiä, *gotrabhū-jñānan* (pali: *gotrabhū-ñāna*) ja *jñāna-darśana-śuddhin* (pali: *ñāna-dassana-suddhi*) tuntijoita ja salaisen viisauden opettajia.

² *Yāna* – kulkuneuvo: siten *mahāyāna* on suuri kulkuneuvo ja *hīnayāna* pienempi kulkuneuvo, jotka viittaavat pohjoisen buddhalaisuuden sanastossa kahteen uskonnolliseen ja filosofiseen oppisuuntaan.

³ *Śrāvaka* – kuuntelija eli opiskelija, joka saa uskonnollista opetusta. Tulee juuresta *śru* [’kuulla’]. Kun hän siirtyy teoriasta käytäntöön eli asketismin harjoittamiseen, hänestä tulee *śramana*, harjoittaja, juuresta *śram*, toiminta. Niin kuin Hardy osoittaa, nämä kaksi nimitystä vastaavat kreikan sanoja ἀκουστικοὶ [akoustikoi] ja ἀσκηταὶ [asketai].

⁴ *Samten* [bsam-gtan] (tiib.) on sama kuin sanskritin *dhyāna* eli meditaatiotila, joita on neljä astetta.

⁵ *Pāramitāt*, kuusi transsendenttista hyvettä; pappeja varten niitä on kymmenen.

Pāramitān korkeiden kohtien yli johtaa vielä jyrkempi polku. Sinun on taisteltava tiesi seitsemän portin läpi, seitsemän linnoituksen, joita hallitsevat julmat, viekkaat voimat – ruumiillistuneet intohimot.

Ole iloisella mielellä, oppilas, pidä mielessäsi kultainen sääntö. Kun olet kerran ohittanut srotāpannan,¹ ”virtaan astuneen”, portin, kun jalkasi on kerran koskettanut nirvānisen virran pohjaa tässä tai jossain tulevassa elämässä, sinulla on vain seitsemän syntymää edessäsi, oi sinä tahdoltasi timantinluja.

Katsele! Mitä näet silmäsi edessä, oi jumalalliseen viisauteen pyrkijä?

[53] ”Pimeyden vaippa on aineen syvyyden päällä; sen laskoksissa minä taistelen. Katseeni alla se syvenee, Herra, se hajoaa sinun kätesi viittauksesta. Varjo liikkuu madellen kuin luikerteleva käärme.... Se kasvaa, pulistuu ja katoaa pimeyteen.”

Se on polun ulkoreunalla oleva oman itsesi varjo, joka lankeaa syntiesi pimeyteen.

”Niin Herra, minä näen POLUN. Sen juuri on mudassa, sen huiput häviävät nirvānan loistavaan valoon. Ja nyt näen yhä kapenevat portit jñānan² kovalla ja ohdakkeisella tiellä.”

---

¹ *Srotāpanna* – (kirj.) ”virtaan astunut”, joka virta vie nirvāniseen valtamereen. Tämä nimi tarkoittaa *ensimmäistä* polkua. *Toisen* polun nimi on *sakridāgāmin*, ”se joka tulee enää (ainoastaan) yhden kerran syntymään”. *Kolmannen* nimi on *anāgāmin*, ”se joka ei enää jälleensynny”, ellei hän niin halua auttaakseen ihmiskuntaa. *Neljäs* polku tunnetaan *rahatin* eli *arhatin* polkuna. Tämä on korkein. Arhat näkee nirvānan elämänsä aikana. Hänelle se ei ole kuoleman jälkeinen tila, vaan *samādhi*, jonka aikana hän kokee kaikkea nirvānistä autuutta.*

* Kuinka vähän voidaan luottaa orientalistien esittämiin täsmällisiin sanoihin ja merkityksiin, käy ilmi kolmen niin kutsutun auktoriteetin tapauksessa. Juuri selitetyt nimet ilmoittaa R. Spence Hardy seuraavasti: 1) Sowān, 2) Sakradāgāmi, 3) Anāgāmi ja 4) Arya. Pastori J. Edkinsin mukaan ne ovat: 1) Srotāpanna, 2) Sagar-dagam, 3) Anāgānim ja 4) Arhan. Emil Schlagintweit vuorostaan kirjoittaa ne eri tavalla jokaisen saadessa sitä paitsi jonkin uuden muunnoksen.

² Tieto, viisaus.

Näet oikein, lanoo. Nämä portit vievät pyrkijän vesien yli ”toiselle rannalle”.¹ Jokaiseen porttiin on kultainen avain, joka avaa sen, ja nämä avaimet ovat:

1. DĀNA, armeliaisuuden ja kuolemattoman rakkauden avain.

2. SHĪLA, sanan ja teon sopusoinnun avain, joka tasoittaa syyn ja seurauksen, eikä enää jätä mitään sijaa karman toiminnalle.

3. KSHĀNTI, suloinen kärsivällisyys, jota mikään ei voi häiritä.

4. VIRAG’, välinpitämättömyys nautintoa ja tuskaa kohtaan, harha voitettuna, nähdään vain totuus.

5. VĪRYA, peloton energia, joka taistelee tiensä ylimaalliseen TOTUUTEEN, pois maallisten valheiden suosta.

6. DHYĀNA, jonka kultainen portti, heti kun se aukeaa, [54] johtaa narjolin² ikuisen sat’in valtakuntaan ja sen lakkaamattomaan kontemplaatioon.

7. PRAJÑĀ, avain, joka tekee ihmisestä jumalan, luoden hänestä bodhisattvan, dhyānien pojan.

Sellaiset ovat porttien kultaiset avaimet.

Ennen kuin voit lähestyä viimeistä, oi vapautesi kutoja, on sinun hallittava nämä täydellisyyden pāramitāt – yliluonnolliset hyveet, yhteensä kuusi ja kymmenen – pitkin uuvuttavaa polkua.

Sillä, oi oppilas, ennen kuin tulit kelvolliseksi kohtaamaan opettajasi kasvoista kasvoihin, MESTARISI valosta valoon, mitä sinulle sanottiin?

---

¹ ”Rannalle saapuminen” tarkoittaa pohjoisbuddhalaisilla samaa kuin nirvānan saavuttaminen kuuden ja kymmenen *pāramitān* (hyveen) harjoittamisen avulla.

² Pyhimys, adepti.

Ennen kuin voit lähestyä etummaista porttia, sinun on opittava erottamaan ruumiisi mielestäsi, hajottamaan varjo ja elämään ikuisessa. Tätä varten sinun on elettävä ja hengitettävä kaikessa, kuten kaikki minkä tajuat hengittää sinussa. Sinun on tunnettava itsesi kaikissa olennoissa olevaksi, kaikki olennot ITSESSÄ oleviksi.

Älä anna aistiesi ottaa mieltäsi temmellyskentäkseen.

Älä erota olemustasi OLEMASSAOLOSTA ja toisista, vaan yhdistä valtameri pisaraan, pisara valtamereen.

Niin tulee sinun olla täydessä sopusoinnussa kaiken elävän kanssa. Tunne rakkautta ihmisiä kohtaan ikään kuin he olisivat sinun oppilasveljäsi, saman opettajan oppilaita, saman äitikullan poikia.

Opettajia on monia; MESTARISIELU on yksi,¹ Ālaya, [55] universaali sielu. Elä tuossa MESTARISSA, niin kuin sen säde elää sinussa. Elä kump-paneissasi, niin kuin he elävät SIINÄ.

Ennen kuin seisot polun kynnyksellä, ennen kuin kuljet ensimmäisestä portista, on sinun sulatettava kaksi yhdeksi ja uhrattava persoonallinen persoonattomalle ITSELLE ja siten hävitettävä ”polku” näiden kahden välillä – *Antahkārana*.²

Sinun on oltava valmis vastaamaan dharmalle, tuolle ankaralle laille, jonka ääni kysyy sinulta heti ensi askeleella:

”Oletko noudattanut kaikkia sääntöjä, oi sinä korkeiden toiveiden lapsi?”

---

¹ MESTARISIELU on *Ālaya*, universaali sielu eli Ātman, jonka säde on jokaisessa ihmisessä ja johon jokaisen oletetaan voivan samastua ja sulautua.

² *Antahkārana* on alempi manas, tieyhteys persoonallisuuden ja korkeamman *manak-sen* eli ihmissielun välillä. Kuolemassa se häviää tienä eli yhteyden välittäjänä ja sen jäännökset jäävät jäljelle *kāma-rūpan* muodossa – ”kuorena”.

”Oletko saattanut sydämesi ja mielesi sopusointuun koko ihmiskunnan suuren mielen ja sydämen kanssa? Sillä niin kuin pyhä virta kohisee ääntä,¹ jota kaikki [56] luonnonäänet toistavat kaikuna takaisin, niin on sykkittävä sen sydämen ’joka tahtoo astua virtaan’ vastaukseksi kaikkien elävien ja hengittävien olentojen jokaiseen huokaukseen ja ajatukseen.”

Oppilaita voidaan verrata sielun ääntä toistavan *vīnān* kieliin, ihmiskuntaa sen kaikukoppaan ja kättä joka sen kaulalla liukuu SUUREN MAAILMAN-SIELUN soivaan hengitykseen. Kieli, joka ei vastaa Mestarin kosketukseen suloisessa sopusoinnussa kaikkien muiden kanssa, katkeaa – ja heitetään pois. Samoin on *lanoo-śrāvakoiden* yhteistajunnan. Heidän on virittäydyttävä upādhyāyan sieluun – joka on yhtä Ylisielun kanssa – tai lähdeittävä tiehensä.

Siten tekevät ”varjon veljet” – omien sielujensa murhaajat, kauhea Dad-Dugpa -klaani.²

Oletko virittänyt olemuksesi sopusointuun ihmiskunnan suuren tuskan kanssa, oi valoon pyrkijä?

Siis olet?... Voit astua sisään. Mutta ennen kuin lasket jalkasi synkälle surun polulle, on hyvä, että opit aluksi tuntemaan eteen tulevat salakuopat.

. . . . .

---

¹ Itse asiassa pohjoisbuddhalaiset ja kaikki kiinalaiset kuulevat joidenkin suurten pyhien virtojen syvässä kohinassa luonnon perussävelen. Tästä johtuu vertaus. On tunnettu tosiasia luonnontieteessä samoin kuin okkultismissa, että luonnon yhteisääni – esim. sellainen joka kuullaan suurten jokien pauhussa, suurten metsien puiden huminassa tai matkan päässä suurkaupungista – on erityinen määrätty ääni, jonka sävelkorkeus on arvioitavissa. Fyysikot ja muusikot ovat huomanneet tämän. Professori Rice (*Chinese Music*) osoittaa kiinalaisten tunteneen tämän seikan tuhansia vuosia sitten sanoessaan, että ”Huang-ho’n vedet virratessaan soivat *kung*-säveltä”, jota kiinalaisessa musiikissa kutsutaan ”suureksi ääneksi”. Hän osoittaa sen vastaavan f-nuottia, ”jota nykyajan fyysikot pitävät luonnon todellisena perussävelenä”. Professori B. Silliman mainitsee sen myös kirjassaan *Principles of Physics* sanoen, että tämä sävel tunnetaan pianon keskimmäisenä f-äänenä, jota voidaan sen vuoksi pitää luonnon perusäänenä.

² Böneja eli dugpia, punamyssyjen lahkoo, pidetään eniten taikuuteen perehtyneinä. He asuvat Länsi- ja Keski-Tiibetissä ja Bhutanissa. He ovat kaikki tantrikoita. On aivan naurettavaa huomata sellaisten orientalistien kuin Schlagintweitin ja muiden, jotka ovat käyneet Tiibetin rajoilla, sekoittavan tämän joukon rituaalit ja inhottavat toimitukset itäisten lamojen, ”keltamyssyjen”, ja heidän *narjoliensa* eli pyhien ihmistensä uskonnollisiin käsityksiin. Seuraavassa [110] on esimerkki.

Armeliaisuuden, rakkauden ja hellän säälin avaimella varustettuna olet turvassa dānan portilla, joka on sisäänkäynti POLULLE.

[57] Katso, oi onnellinen pyhiinvaeltaja! Portti edessäsi on korkea ja avara ja näyttää helpolta lähestyä. Tie, joka kulkee sen läpi, on suora, tasainen ja vihreä. Se on kuin aurinkoinen aukio synkän metsän keskellä, paikka, joka maan päällä kuvastaa Amitābhan paratiisia. Siellä toivon satakielet ja linnut loistavissa höyhenpuvuissaan visertävät vihreissä lehtimajoissa laulaen menestystä pelottomille pyhiinvaeltajille. Ne laulavat bodhisattvojen viidestä hyveestä, bodhi-voiman viisinkertaisesta lähteestä ja tiedon seitsemästä askeleesta.

Jatka matkaa! Koska olet tuonut avaimen, olet turvassa.

Ja toisellekin portille käy viheriöivä tie. Mutta se on jyrkkä ja päättyy vuorelle, niin, sen kivikkoiselle huipulle asti. Harmaat usvat leijuvat sen rosoisen ja kivisen huipun yllä ja kaikki on pimeää sen takana. Pyhiinvaeltajan edetessä toivon laulu kaikuu yhä heikompana hänen sydämessään. Epäilyksen aalto valtaa hänet nyt; askeleet käyvät epävarmemmiksi.

Varo tätä, oi pyrkijä! Varo pelkoa, joka levittäytyy kuin keskiyön lepakon mustat ja äänettömät siivet sielusi kuutamon ja kaukaisuudessa kajastavan suuren päämääräsi väliin.

Pelko, oi oppilas, tappaa tahdon ja pysäyttää kaiken toiminnan. Jos pyhiinvaeltajalta puuttuu shīlan hyve, hän kompastuu ja karman kivet kolhivat hänen jalkateriään kalliopolulla.

Ole varma jaloistasi, oi pyrkijä. Kylpeköön sielusi puhtaassa kshāntissa,¹ sillä nyt lähestyt sen nimistä porttia, rohkeuden ja kärsivällisyyden porttia.

---

¹ Kshānti, ”kärsivällisyys”, ks. kultaisten avaimien luettelo, s. 53–54.

[58] Älä sulje silmiäsi, äläkä kadota näkyvistäsi dorjea.¹ Māran nuolet osuvat aina ihmiseen, joka ei ole saavuttanut virāga.²

Varo vapisemasta. Pelon henkäys tekee kshāntin avaimen ruosteiseksi; ruosteista avainta ei voi käyttää.

Mitä pidemmälle etenet, sitä enemmän jalkasi kohtaavat salakuoppia. Polku, joka jatkuu, on yhden ainoan tulen valaisema – sydämessä palavan uskalluksen. Mitä enemmän joku uskaltaa, sitä enemmän hän saavuttaa. Mitä enemmän hän pelkää, sitä valjummaksi valo muuttuu – ja yksin se voi ohjata. Sillä sydämen valo on kuin jonkin korkean vuoren huipulla loistava viimeinen auringonsäde: kun se sammuu, seuraa synkkä yö. Kun valo väistyy, tumma pelottava varjo lankeaa omasta sydäimestäsi polulle, ja jalkasi jähmettyvät kauhusta siihen paikkaan.

Varo, oppilas, tuota kuolettavaa varjoa. Ei mikään hengestä loistava valo voi hajottaa alemman sielun pimeyttä, ellei jokainen itsekäs ajatus ole paennut siitä ja ellei pyhiinvaeltaja ole sanonut: ”Minä olen hylännyt tämän [59] hetkellisen muodon, olen hävittänyt syyn: polulle langenneet varjot eivät enää voi olla olemassa seurauksina.” Sillä nyt on tapahtunut viimeinen suuri taistelu, lopullinen sota *korkeamman* ja *alemman* itsen välillä. Katso, taistelukenttäkin on nyt vaipunut suuren sodan syövereihin eikä sitä enää ole.

Mutta heti kun olet kulkenut kshāntin portin kautta, on kolmas askel otettu. Ruumiisi on orjasi. Nyt valmistaudu neljälanteen, joka on *sisäistä* ihmistä viettelevien kiusausten portti.

---

¹ *Dorje* on sanskritiksi *vajra*, ase tai väline jumalien käsissä (tiibetiläisillä *dragshe-deilla*, *devoilla*, jotka suojelevat ihmisiä). Sillä katsotaan olevan samanlainen okkulttinen voima pahojen vaikutusten karkottamiseksi ilmaa puhdistamalla kuin kemian otsonilla. Se on myös *mudrā*, meditaatioasennossa käytetty käden ele tai asento. Se symboloi lyhyesti sanoen voimaa näkymättömien pahojen vaikutusten yli, joko asentona tai talismanina. *Bönit* ja *dugpat*, jotka ovat myös omaksuneet symbolin, käyttävät sitä kuitenkin väärin mustan magian tarkoituksiin. Keltamyssyille eli *gelugpoille* se on voiman symboli, niin kuin risti kristityille, eikä siihen liity mitään ”taikauskoa”. Dugpille se on, kuten ylösalaisin käännetty *kaksoiskolmio*, noituuden merkki.

² Ks. kultaisten avaimien luettelo, s. 53–54. *Virāga* on täydellisen välinpitämättömyyden tunne objektiivista universumia, nautintoa ja tuskaa kohtaan. Vastenmielisyyys ei ilmaise sen oikeaa merkitystä, mutta on sukua sille.

Ennen kuin voit lähestyä tätä päämäärää, ennen kuin kätesi nousee kohtamaan neljännen portin salpaa, on sinun täytynyt koota kaikki mielen muunnelmat itsessäsi ja surmata ajatusaistimusten joukot, jotka hienojakoisina ja salakavalina pujahtavat kutsumatta sielusi kirkkaaseen pyhäkköön.

Ellet tahdo antaa niiden surmata itseäsi, sinun on tehtävä vaarattomiksi omat luomuksesi, ajatustesi lapset, näkymättömät, käsin koskettamattomat, jotka parveilevat ihmiskunnan ympärillä, nuo ihmisen ja hänen maallisen saaliinsa jälkeläiset ja perilliset. Sinun on tutkittava näennäisesti täyden tyhjyyttä, näennäisesti tyhjän täysinäisyyttä. Oi peloton pyrkijä, katso syvälle oman sydämesi lähteeseen ja vastaa: tunnetko Itsen voimat, oi sinä ulkonaisten varjojen havaitsija?

Ellet niitä tunne – olet hukassa.

Sillä neljännellä polulla kevyinkin himon tai halun tuulahdus häiritsee vakaata valoa sielun puhtaan valkeilla seinillä. Pieninkin kaipauksen tai mielipahan väre mäsän illusorisia lahjoja kohtaan pitkin *antahkāranaa* – henkesi [60] ja itsesi välillä olevaa polkua, aistimusten, *ahamkāran*¹ karkeiden herättäjien valtatietä – ajatus yhtä lyhyt kuin salaman leimahdus, saa sinut menettämään kolme palkintoasi, ne jotka olet voittanut.

Sillä tiedä, että IKUINEN ei tunne mitään muutosta.

”Luovu ainiaaksi kahdeksasta kauheasta kurjuudesta. Ellet luovu, et tosiaankaan voi päästä viisauteen, etkä myöskään vapauteen”, sanoo suuri Herra, täydellisyyden Tathāgata, ”hän, joka on seurannut edeltäjiensä jälkiä”.²

Ankara ja vaativa on virāgan hyve. Jos tahdot hallita sen polkua, sinun on pidettävä mielesi ja tietoisuutesi paljon vapaampina tappavasta toiminnasta kuin aiemmin.

---

¹ *Ahamkāra* – ”minä” eli oman persoonallisuuden tunne, ”minä olen”.

² ”Se, joka kulkee edeltäjiensä jälkiä” eli ”niiden, jotka tulivat ennen häntä”, on *Tathāgata*-nimen todellinen merkitys.

Sinun on kyllästettävä itsesi puhtaalla Ālayalla, oltava yhtä luonnon sie-
luajatuksen kanssa. Siihen yhtyneenä olet voittamaton; siitä erilläsi sinusta
tulee samvritin,¹ maailman kaikkien harhojen lähteen temmellyskenttä.

Kaikki on ihmisessä tilapäistä paitsi Ālayan puhtaan kirkas olemus. Ih-
minen on sen kristallisäde, tahraton [61] valonpilkahdus sisimmässään,
mutta aineellinen savimuoto alemmalta pinnaltaan. Tuo säde on elämänop-
paasi ja todellinen Itsesi, valvoja ja hiljainen ajattelija, alemman itsesi uhri.
Sielusi voi vahingoittua vain harhaan joutuneen ruumiisi kautta. Ohjaa ja
hallitse molempia, niin olet turvassa kulkiessasi lähestyvälle ”tasapainon
portille”.

Ole iloisella mielellä, oi rohkea ”toiselle rannalle” vaeltaja. Älä kuuntele
Māran joukkojen kuiskauksia; lähetä pois kiusaajat, nuo pahanluontoiset
henget, loputtoman avaruuden kateelliset lhamayinit.²

Pysy lujana! Lähestyt nyt keskimmäistä, kärsimyksen porttia ja sen kym-
meniä tuhansia ansoja.

Hallitse ajatuksesi, oi täydellisyyden tavoittelija, jos tahdot ylittää sen
kynnyksen.

Hallitse sielusi, oi kuolemattomien totuuksien etsijä, jos tahdot päästä
määränpäähän.

Keskitä sielusi katse ainoaan puhtaaseen valoon, siihen, joka on kiinty-
myksestä vapaa, ja käytä kultaista avaintasi. . . . .
. . . . .

---

¹ *Samvriti* on kahdesta totuudesta se, joka kuvaa kaikkien olioitten illuorista luonnetta
tai tyhjyyttä. Se on *suhteellinen* totuus tässä tapauksessa. *Mahāyāna*-koulu opettaa eron
näiden kahden totuuden – *paramārthasatyan* ja *samvritisatyan* (satya = totuus) – vä-
lillä. Tämä on riitakapula *mādhyamikojen* ja *yogācārinien* välillä, sillä edelliset kieltä-
vät ja jälkimmäiset vakuuttavat, että jokainen objekti on olemassa edeltävän syyn
vuoksi eli syysarjan johdosta. *Mādhyamikat* ovat suuria nihilistejä ja kieltäjiä, joille
kaikki on *parikalpita*, harhaa ja erehdystä ajatuksen maailmassa ja subjektiivisessa sa-
moin kuin objektiivisessä universumissa. *Yogācārininit* ovat suuria spiritualisteja. *Sam-
vriti* ainoastaan suhteellisena totuutena on sen vuoksi kaiken harhan lähde.

² *Lhamayinit* ovat ihmisille haitallisia elementaaleja ja pahoja henkiä ja ihmisten vi-
hollisia.

Kolkko tehtävä on suoritettu, työsi on miltei lopussa. Avara kuilu, joka uhkasi niellä sinut, on melkein silloitettu. . . . .

Olet nyt ylittänyt vallihaudan, joka ympäröi ihmishimojen porttia. Olet nyt voittanut Māran ja hänen raivokkaat joukkonsa.

Olet poistanut saastan sydämeestäsi ja vuodattanut siitä epäpuhtaan halun pois. Mutta, oi kunniaikas taistelija, [62] tehtäväsi ei ole vielä päättynyt. Rakenna korkeaksi, lanoo, se muuri, joka on sulkeva sisäänsä pyhän saaren,¹ se pato, joka on suojeleva mieltäsi ylpeydeltä ja tyytyväisyydeltä ajattellessasi suorittamaasi suurta työtä.

Ylpeyden tunne turmelisi työn. Niin, rakenna se lujaksi, ettei hurjasti syöksyvä aallokko, joka suurelta mājān maailman valtamereltä nousee ja sen rantoja piiskaa, nielaisisi pyhiinvaeltajaa ja saarta – vaikka voitto olisi-kin jo saavutettu.

”Saaresi” on peura ja ajatuksesi ovat ajokoiria, jotka uuvuttavat sitä taakaa-ajollaan sen pyrkiessä elämän virralle. Voi sitä peuraa, jonka haukkuvat viholliset saavuttavat ennen kuin se on päässyt Turvautumisen laaksoon – jonka nimi on jñāna-mārga, ”puhtaan tiedon polku”.

Ennen kuin voit asettua jñāna-mārgaan² ja sanoa sitä omaksesi, sielusi on tultava kypsän mango-hedelmän kaltaiseksi: toisten kärsimyksille yhtä pehmeäksi ja makeaksi kuin sen kirkas kultainen sisus, omille suruillesi ja kärsimyksillesi yhtä kovaksi kuin sen siemenkivi, oi onnen ja surun voittaja.

Karaise sielusi *itsen* ansoja vastaan. Ansaitse sille nimi ”timanttiselu”.³

Sillä samoin kuin syvälle maan sykkivään sydämeen kätkeyty timantti ei milloinkaan voi heijastaa maan valoja, samoin on mielesi ja sielusi laita. Vaipuneina jñāna-mārgaan ne eivät voi heijastaa mitään mājān illusorisesta valtakunnasta.

---

¹ Korkeampi ego eli ajatteleva Itse.

² *Jñāna-mārga* on kirjaimellisesti *jñānan* polku eli *puhtaan tiedon polku paramārthaan* eli (sanskritiksi) *svasamvedanān*, ”itsestään selvään eli itseään analysoivaan ajattelun”.

³ Ks. alav. 52. Timanttiselu eli Vajradhāra johtaa dhyāni-buddhoja.

[63] Kun olet saavuttanut tuon tilan, niin portit, jotka sinun on polullasi voitettava, lennähtävät aivan auki laskeakseen sinut läpi, eikä luonnon lumjimmilla mahdeilla ole voimaa pysäyttää kulkuasi. Sinä hallitset silloin seitsekertaista polkua: mutta et sitä ennen, oi sanomattomien koettelemusten kokelas.

Ennen sitä sinua odottaa vielä paljon vaikeampi tehtävä: sinun on tunnettava itsesi KAIKEN AJATUKSEKSI ja kuitenkin karkotettava kaikki ajatukset sielustasi.

Sinun on saavutettava sellainen mielen lujuus, ettei mikään tuulahdus, oli se kuinka voimakas tahansa, voi kuljettaa maallista ajatusta sisääsi. Näin puhdistettuna pyhäkön on oltava vapaa kaikesta toiminnasta, äänestä tai maallisesta valosta. Niin kuin pakkasen yllättämä perhonen putoaa elottomana kynnykselle – niin täytyy kaikkien maallisten ajatusten pudota kuoleina tempelin eteen.

Katso, kirjoitettu on:

”Ennen kuin kultaliekki voi luoda tasaista valoa, on lampun oltava hyvin suojattuna tuulettomassa paikassa.”¹ Vaihtuville tuulahduksille alttiina lamppu lepattaisi ja värisevä liekki loisi pettäviä, tummia, joka hetki vaihtuvia varjoja sielusi valkoiseen pyhäkköön.

Ja silloin, oi totuudenetsijä, älysielustasi tulee kuin viidakossa riehuva raivostunut elefantti. Luullessaan metsän puita eläviksi vihollisiksi se saa surmansa yrittäessään tappaa niiden alati liikkuvia varjoja, jotka tanssivat auringon valaisemilla kallioseinämillä.

Varo, ettei sielusi itsestä huolehtiessaan menetä jalansijaa deva-tiedon maaperällä.

Varo, ettei sielusi ITSEN unohtaen kadota epävakaisen [64] mielensä hallintaa ja siten menetä saavuttamiaan voittoja.

---

¹ *Bhagavadgītā*.

Varo vaihtelua! Sillä vaihtelu on suuri vihollisesi. Tämä vaihtelu karkottaa sinut polulta jota seuraat ja heittää sinut takaisin syvälle epäilysten upotavaan suohon.

Valmistaudu ja ota varoituksista ajoissa vaarin. Jos olet yrittänyt ja epäonnistunut, oi peloton taistelija, älä silti menetä rohkeutta: jatka taistelua ja palaa tehtävääsi uudelleen ja yhä uudelleen.

Peloton soturi, jonka kallis sydänveri vuotaa syvistä ja ammittavista haavoista, hyökkää vielä vihollisen kimppuun, karkottaa hänet linnakkeestaan ja kukistaa ennen kuin itse heittää henkensä. Toimikaa siis kaikki te, jotka epäonnistutte ja kärsitte, toimikaa kuten hän ja sielunne linnakkeesta ajakaa pois kaikki vihollisenne – kunnianhimo, suuttumus, viha ja himon varjokin – silloinkin kun olette epäonnistuneet...

Muista sinä, joka taistelet ihmisen vapautuksen puolesta,¹ että jokainen epäonnistuminen on onnistuminen ja että jokainen vilpitiön yritys tuottaa aikanaan palkinnon. Pyhät siemenet itävät ja kasvavat näkymättöminä oppilaan [65] sielussa. Niiden varret vahvistuvat jokaisesta uudesta koetteluksesta, ne taipuvat kuin kaislat, mutta eivät milloinkaan taitu eivätkä voi joutua hukkaan. Ja kun oikea aika koittaa, ne puhkeavat kukkaan.²

. . . . .

---

¹ Tämä viittaa tunnettuun itämaiseen (ja itse asiassa myös länsimaiseen) uskomukseen, että jokainen uusi buddha eli pyhimys on uusi sotilas niiden armeijassa, jotka työskentelevät ihmiskunnan vapautuksen eli pelastuksen puolesta. Pohjoisbuddhalaisissa maissa – joissa on vallalla oppi *nirmānakāyoista*, niistä *bodhisattvoista*, jotka kieltäytyvät ansaitusta nirvānasta tai *dharmakāya*-puvusta (jotka kumpikin erottaisivat heidät ikuisesti ihmisten maailmasta) voidakseen näkymättöminä auttaa ihmiskuntaa ja lopulta johtaa sen paranirvānaan – kutsutaan jokaista uutta *bodhisattvaa* eli suurta vihittyä adeptia ihmiskunnan vapauttajaksi. Schlagintweitin kirjassaan *Buddhism in Tibet* esittämä väite, jonka mukaan *Prulpai Ku* eli *nirmānakāya* on ”se ruumis, jossa buddhat ja bodhisattvat esiintyvät maan päällä opettaakseen ihmisiä”, on naurettavan epätarkka eikä selitä mitään.

² Tämä viittaa ihmisen himoihin ja synteihin, jotka murskataan kokelasajan koettelumuksissa ja joista tulee hedelmällinen maaperä, jossa transsendenttien hyveiden ”pyhät siemenet” voivat itää. Aikaisemmin olleita eli *synnynnäisiä* hyveitä, taipumuksia tai lahjoja pidetään entisessä syntymässä hankittuina. Nerous on poikkeuksetta toisesta syntymästä tuotu taipumus eli kyky.

Mutta jos tulit valmistautuneena, älä silloin pelkää.

. . . . .

Tästä lähtien tiesi on selvä ja käy suoraan läpi *vīryan* portin, seitsemästä portista viidennen. Olet nyt tiellä, joka johtaa *dhyānan* turvapoukamaan, kuudennelle, *bodhin* portille.

Dhyānan portti on kuin alabasteri-maljako, valkoinen ja läpikuultava. Sen sisällä palaa tasainen kultainen tuli, *prajñān* liekki, joka säteilee *ātma-*nista.

Sinä olet tuo maljakko.

Sinä olet vieroittanut itsesi aistien kohteista, kulkenut ”näkemisen polulla”, ”kuulemisen polulla” ja seisot tiedon valossa. Olet nyt saapunut *titikshan* tilaan.¹

Oi *narjol*, olet turvassa.

. . . . .

[66] Tiedä, syntien voittaja, että kun *sovāni*² on kulkenut seitsemännen polun päähän, niin koko luonto väreilee riemullista ja syvää kunnioitusta ja tuntee olevansa voitettu. Hopeatähti tuikkii uutisen yön kukkasille, puro soilee tarinaa pikkukiville, valtameren tummat laineet kohisevat sitä tyrskyisille kallioille, tuoksuntäyteiset tuulenhenkäykset laulavat sitä laaksoille ja uljaat hongat kuiskaavat salaperäisinä: ”Mestari on noussut, PÄIVÄN MESTARI.”³

---

¹ *Titiksha* on *rāja-yogan* viides tila, täydellisen välinpitämättömyyden tila. Se on alistumista, jos tarpeen, siihen, mitä sanotaan ”iloiksi ja murheiksi kaikkien puolesta”, mutta se ei ole tuollaisesta alistumisesta johtuvaa nautintoa eikä tuskaa – lyhyesti, se on fyysistä, mentaalista ja moraalista välinpitämättömyyttä sekä nautinnon että tuskan suhteen.

² *Sovāni* on sellainen, joka harjoittaa *sovān'ia*, *dhyānan* ensimmäistä polkua, srotāpanna.

³ Päivä tarkoittaa tässä kokonaista *manvantaraa*, mittaamattoman pitkää aikakautta.

Hän on nyt kuin lännessä seisova valkoinen pylväs, jonka kylkeen ikiajatuksen nouseva aurinko valaa ensimmäiset loistavimmat valoaltonsa. Hänen mielensä avautuu kuin tyyni ja rannaton valtameri rajattomaan avaruuteen. Hän pitää voimakkaassa kädessään elämää ja kuolemaa.

Hän on todella mahtava. Tuo hänessä vapautunut elämänvoima, joka on HÄN ITSE, voi kohottaa harhan majan korkealle jumalien yläpuolelle, suuren Brahman ja Indran yläpuolelle. *Nyt* hän varmaankin ojentaa kätensä tarttuakseen suureen palkintoonsa!

Eikö hän käyttäisi sen suomia lahjoja omaksi levokseen ja autuudekseen, hyvin ansaituksi hyvinvoinnikseen ja kunniaukseen – hän, tuo suuren harhan voittaja?

Ei, oi luonnon salattuun tietoon pyrkijä! Jos tahtoo seurata pyhän Tathāgatan jälkiä, nuo lahjat ja voimat eivät ole Itseä varten.

Tahtoisitko siis padota Sumerulta¹ virtaavat vedet? Kääntäisitkö virran omaksi hyödyksesi vai lähettäisitkö sen takaisin alkulähteeseensä aikakausien aallonharjojen mukana?

[67] Jos tahdot säilyttää tuon vaivalla ansaitun tiedon ja taivassyntyisen viisauden virran raikkaina ja juoksevina vesinä, sinun ei pitäisi antaa sen tulla seisovaksi lammikoksi.

Tiedä, jos tahdot tulla Amitābhan, Rajattoman Ajan, avustajaksi, sinun on bodhisattva-parin² lailla levitettävä saamaasi valoa kolmen maailman³ piiriin.

---

¹ Meru-vuori, jumalien pyhä vuori.

² Pohjoisbuddhalaisessa symboliikassa *Amitābhalla* eli rajattomalla avaruudella (*Parabrahmanilla*) sanotaan olevan paratiisissaan kaksi *bodhisattvaa* – Kuan-shih-yin [skt. Avalokiteshvara] ja Tashih-chih [skt. Mahāsthāmaprāpta] – jotka säteilevät aina valoa niihin kolmeen maailmaan, joissa ne elivät, myös meidän maailmaamme (ks. seuraava alav.), auttaakseen tällä (tiedon) valolla niiden joogien opettamisessa, jotka vuorostaan tahtovat pelastaa ihmisiä. Heidän korkea asemansa *Amitābhan* valtakunnassa johtuu niistä laupeudenteista, joihin nuo kaksi sellaisina joogaina ollessaan paneutuivat maan päällä, sanoo allegoria.

³ Nämä kolme maailmaa ovat kolme olemisen tasoa: maallinen, astraalinen ja henkinen.

Tiedä, että voittamasi yli-inhimillisen tiedon ja deva-viisauden virran täytyy itsestäsi, Ālayan kanavasta, virrata ulos toiseen uomaan.

Tiedä, oi sinä salaisen polun narjol, että sen puhtaat, raikkaat vedet on käytettävä makeuttamaan valtameren ankaria aaltoja – tuon mahtavan surujen meren, joka on ihmisten kyynelistä muodostunut.

Voi! Kun sinusta on nyt tullut kuin kiintotähti korkeimmalla taivaalla, on sinun kirkkaana taivaankappaleena loistettava avaruuden syvyyksistä kaikille – paitsi itsellesi – ja annettava valoa kaikille keneltäkään sitä ottamatta.

Voi! Kun sinä olet nyt tullut vuorten laaksoissa olevan puhtaan lumen kaltaiseksi, kylmäksi ja tunnottomaksi kosketukselle, mutta lämpimäksi ja suojelevaksi siemenelle, joka uinuu syvällä sen povessa – niin tuon lumen täytyy [68] vastaanottaa pureva pakkanen ja pohjoistuulet ja suojella niiden teräviltä ja julmilta hampailta sitä maata, joka kätkee nälkäisten ravinnoksi luvatus sadon.

Itsensä tuomitsemana elämään kautta tulevien kalpojen,¹ vailla ihmisten kiitosta ja huomiota; kiilattuna yhdeksi kiveksi lukemattomien muiden kiviin joukkoon, jotka muodostavat suojamuurin² – sellainen on tulevaisuutesi, jos seitsemännen portin kautta kuljet. Tuo muuri on rakennettu monien myötätunnon mestariin käsin, pystytetty heidän kärsimyksillään, saumattu heidän verellään, ja se on suojellut ihmiskuntaa siitä asti, kun ihminen on ollut ihminen, varjellen sitä vielä paljon suuremmalta kurjuudelta ja surulta.

Kuitenkaan ihminen ei sitä näe eikä huomaa eikä ota huomioon viisauden sanaa. . . sillä hän ei sitä tunne.

Mutta sinä olet sen kuullut, sinä tunnet kaiken, oi innokas, vilpitön sielu. . . . ja sinun on valittava. Kuuntele siis vielä.

---

¹ Aikakausien sykli.

² Kerrotaan, että joogien, pyhimysten ja adeptien, varsinkin *nirmānakāyojen* pitkien sukupolvien kootut ponnistukset ovat luoneet niin sanotun suojamuurin ihmiskunnan ympärille, joka muuri näkymättömänä varjelee ihmiskuntaa vielä suuremmalta pahalta.

Sovān'in polulla, oi srotāpanna,¹ sinä olet turvassa. Niin, tuolla mār-galla,² missä vain pimeys kohtaa väsyneen pyhiinvaeltajan, missä ohdakkeet repivät kädet verille ja terävät, kovat kivet haavoittavat jalkapohjia ja Māra käyttää voimakkaimpia aseitaan – *välittömästi* sen takana on suuri pal-kinto.

Tyynenä ja välinpitämättömänä pyhiinvaeltaja liikkuu [69] ylös virtaa, joka johtaa nirvānaan. Hän tietää, että mitä enemmän hänen jalkansa verta vuotavat, sitä valkoisemmaksi hän itse puhdistuu. Hän tietää hyvin, että seitsemän lyhyen, ohikiitävän syntymän jälkeen nirvāna on oleva hänen. . . .

Sellainen on dhyānan polku, joogin turvasatama, siunattu päämäärä, jota srotāpannat kaipaavat.

Ei niin, jos hän on kulkenut ja voittanut arahatta-polun.³

Siellä hävitetään ainiaaksi klesha,⁴ tanhān⁵ juuret kitketään. Mutta py-sähdy, oppilas... Vielä yksi sana. Voitko hävittää jumalallisen MYÖTÄTUNNON? Myötätunto ei ole ominaisuus. Se on LAKIEN Laki – ikuinen harmonia, Ālayan ITSE; rannaton universaali olemus, ikuisen oikeuden valo ja kaikkien asioiden kohdalleen asettuminen, ikuisen rakkauden laki.

Mitä enemmän tulet sen kanssa yhdeksi sulautuen sen OLEMUKSEEN, mitä enemmän sielusi yhdistyy sen kanssa mikä ON, sitä enemmän sinusta tulee EHDOTON MYÖTÄTUNTO.⁶

Sellainen on ārya-polku, täydellisyyden buddhojen polku.

---

¹ *Sovān* ja *srotāpatti* merkitsevät samaa [samoin *sovāni* ja *srotāpanna*].

² *Mārga* – ”polku”.

³ Tulee sanskritin sanasta arhat eli arhan.

⁴ *Klesha* on rakkaus nautintoon eli maallisiin iloihin, hyviin tai pahoihin.

⁵ *Trishnā* (pali: *Tanhā*), elämisen tahto, joka aiheuttaa jälleensyntymisen.

⁶ Tätä myötätuntoa ei saa tarkastella samassa valossa kuin teistien ”jumalaa, jumalalista rakkautta”. Myötätunto tarkoittaa tässä abstraktia, persoonatonta lakia, jonka luonne on absoluuttinen harmonia. Se häiriintyy epäsoinnusta, kärsimyksestä ja synnistä.

Mutta: mitä tarkoittavat pyhät kirjoitukset, jotka saavat sinut sanomaan:

[70] ”OM! Uskon, että kaikki arhatit eivät pääse nauttimaan nirvānisen polun suloisesta toteutumisesta.”

”OM! Uskon, että kaikki buddhat¹ eivät astu nirvāna-dharmaan.”²

Niin, ārya-polulla sinä et enää ole srotāpanna, sinä olet bodhisattva.³ Virta on ylitetty. On totta, että sinulla on oikeus dharmakāyan pukuun; mutta sambhogakāya on suurempi kuin nirvānin ja vielä suurempi on nirmānakāya – myötätunnon buddha.⁴

---

¹ Pohjoisbuddhalaisessa sanontatavassa kaikkia suuria arhateja, adepteja ja pyhimyksiä kutsutaan buddhoiksi.

² *Thepa Chenpo do*, ’Mahāyāna-sutra’, ”Invokaatiot tunnustusbuddhoille”, osa I, iv.

³ *Bodhisattva* on hierarkiassa vähäisempi kuin ”täydellinen buddha”. Eksoteerisessa puheessa nämä kaksi sekoitetaan helposti. Kuitenkin sisäinen ja oikea yleinen käsitys on kunnioituksessaan sijoittanut *bodhisattvan* tämän kieltäytyksen johdosta korkeammalle kuin buddhan.

⁴ Tämä sama yleinen kunnioitus kutsuu ”myötätunnon buddhoiksi” niitä *bodhisattvoja*, jotka saavutettuaan arhatin asteen (ts. päästyään neljännen eli seitsemännen polun loppuun) kieltäytyvät astumasta nirvāniseen tilaan eli ”pukeutumasta *dharmakāya*-kaapuun ja menemästä toiselle rannalle”, koska silloin heidän valtassaan ei olisi auttaa ihmisiä edes sen vertaa, minkä karma sallii. He jäävät mieluummin näkymättöminä (niin sanoaksemme hengessä) maailmaan ja osaltaan edistävät ihmisten pelastumista vaikuttamalla siihen, että nämä seuraisivat Hyvää Lakia, ts. he johtavat heitä oikeudenmukaisuuden polulle. Eksoteeriselle pohjoisbuddhalaisuudelle on ominaista kunnioittaa kaikkia tällaisia suuria henkilöitä pyhimyksinä ja osoittaa heille jopa rukouksia, samoin kuin kreikkalais- ja roomalaiskatolilaiset rukoilevat pyhimyksiään ja suojelijoitaan. Mutta esoteerinen oppi ei hyväksy mitään sellaista. Näiden kahden opetuksen välillä on suuri ero. Eksoteerinen maallikko tuskin tuntee *nirmānakāya*-sanana todellista merkitystä – ja tästä johtuvat orientalistien sekaannus ja puutteelliset selitykset. Esimerkiksi Schlagintweit uskoo, että *nirmānakāya*-ruumis tarkoittaa sitä fyysistä muotoa, jonka buddhat omaksuvat ruumiillistuessaan maan päälle – ”vähiten ylhäinen heidän maallisista taakoistaan” (ks. *Buddhism in Tibet*) – ja esittää sen jälkeen täysin väärän mielipiteen aiheesta. Todellinen opetus on kuitenkin tämä:

Kolme buddhista ruumista eli muotoa ovat:

1. *Nirmānakāya*
2. *Sambhogakāya*
3. *Dharmakāya*

Ensimmäinen on se eeterinen muoto, jonka ihminen omaksuu jättäessään fyysisen ruumiin esiintyäkseen astraaliruumiissaan – ja hänellä on lisäksi kaikki adeptin tieto.

[71] Nyt taivuta pääsi ja kuuntele tarkkaan, oi bodhisattva – myötätunto puhuu ja sanoo: ”Voiko olla autuutta, kun kaiken elävän täytyy kärsiä? Voitko pelastua ja samalla kuulla koko maailman itkevän?”

Nyt olet kuullut sen, mitä on opetettu.

Sinä saavutat seitsemännen vaiheen ja kuljet lopullisen [72] tiedon portista, mutta ainoastaan ottaaksesi murheen puolisoiksi. – Jos tahdot olla Tathāgata, seurata edeltäjäsi jälkiä, pysy epäitsekäänä loputtomaan loppuun asti.

Sinä olet valaistunut – valitse tiesi.

. . . . .

Katso mikä pehmeä valo, joka täyttää koko itäisen taivaan. Nyt taivas ja maa yhtyvät ylistykseen. Ja rakkauden laulu kohoo ilmenneistä nelinkermaisista luonnonvoimista – loimuavasta tulesta, virtaavasta vedestä, sulo-uokuisesta maasta ja humisevasta tuulesta.

Bodhisattva kehittää sitä itsessään edetessään polulla. Saavutettuaan päämäärän ja kieläytyttyään sen hedelmistä hän jää maan päälle adeptina; ja kuollessaan hän nirvānaan menemättä jää tähän loistavaan ruumiiseen, jonka hän on itselleen kutonut, *näkymättömänä* vihkimättömälle ihmiskunnalle, sitä valvoakseen ja suojeleakseen.

Sambhogakāya on sama, mutta sen lisäksi siinä on ”kolmen täydellisyiden” kirkkaus, joista yksi on kaiken maallista koskevan täydellinen tyhjäksi tuleminen.

Dharmakāya-ruumis on täydellisen Buddhan ruumis, so. ei lainkaan ruumis vaan ideaalinen henkäys: tietoisuus universaaliin tietoisuuteen sulautuneena eli sielu kaikkia ominaisuuksia vailla. Tultuaan *dharmakāya*ksi adepti eli buddha jättää taakseen kaikki mahdolliset suhteet tähän maahan, jopa kaikki ajatuksetkin siitä. Sen vuoksi kyetäkseen auttamaan ihmiskuntaa adepti, joka on voittanut oikeuden nirvānaan, ”kieltäytyy *dharmakāya*-ruumiista” mystisesti sanottuna. Hän pitää itsellään *sambhogakāya*sta ainoastaan suuren ja täydellisen tiedon ja jää *nirmānakāya*-ruumiiseen. Esoteerinen koulu opettaa, että Gautama Buddha useiden arhantiensa kanssa on tällainen *nirmānakāya*, jota korkeampaa ei tunneta ja joka johtuu suuresta luopumisesta ja ihmiskunnan puolesta uhrautumisesta.

Kuunnelkaa! . . . tuon kultaisen valon, jossa voittaja kylpee, pohjattoman syvästä pyörteestä nousee KOKO LUONNON sanaton ääni ja julistaa tuhansin äänin:

ILO TEILLE, OI MYALBAN¹ IHMISET.

PYHIINVAELTAJA ON PALANNUT TAKAISIN
”TOISELTA RANNALTA”.

UUSI ARHAN² ON SYNTYNYT. . .

*Rauha kaikille olennoille.*³

---

¹ *Myalba* on maapallomme – jota esoteerinen koulu sanoo asiaankuuluvasti helvetiksi ja kaikista helveteistä suurimmaksi. Esoteerinen oppi ei tunne mitään muuta helvettiä tai rangaistuksen paikkaa kuin ihmisiä kantavan planeetan eli maan. *Avīci* on tila eikä paikka.

² Tarkoittaa, että on syntynyt uusi ihmiskunnan Vapauttaja, joka on johtava ihmiset lopulliseen nirvānaan, so. elämänkierroksen loputtua.

³ Tämä on yksi toisinto lauseesta, joka seuraa aina jokaista tutkielmaa, rukousta tai opetusta. ”Rauha kaikille olennoille”, ”Siunauksia kaikelle elävälle” jne.

LYHENTEET

- C. D. Sarat Chandra Das, *A Tibetan-English Dictionary with Sanskrit Synonyms*, Kalkutta, 1902
- E. K. Esoteerinen koulu
- G. B. A. L. Cleather, *H. P. Blavatsky: A Great Betrayal*, Kalkutta, 1922
- H. S. J. S. M. Ward, *The Hong Society or Society of Heaven and Earth*
- H. P. B. Helena Petrovna Blavatsky
- K. O. H. P. Blavatsky, *Käytännöllinen okkultismi*
- M. B. W. M. McGovern, *An Introduction to Mahāyāna Buddhism*. With Especial Reference to Chinese and Japanese Phases, Lontoo, 1922.
- M. K. *Mestarien kirjeet A. P. Sinnetille Mahatma M:ltä ja K.H:lta*, Lahti 1997
- S. O. H. P. Blavatsky, *Salainen Oppi*, I osa
- S. R. Sisäinen ryhmä
- T. S. K. H. P. Blavatsky, *Teosofinen sanakirja*
- T. S. Teosofinen Seura
- alav. Viittaa H. P. B:n numeroituihin alaviitteisiin
- komm. viittaa toimituksen numeroituihin kommentteihin
- kiin. kiinaksi
- skt. sanskritiksi
- tiib. tiibetiksi
- laus. lausutaan.

SANOJEN ÄÄNTÄMISOHJEITA

Joissakin tiibetin kielen sanoissa, jotka on kirjoitettu Sarat Chandra Das'n sanakirjan mukaisesti, tietyt konsonantit jäävät lausumatta, kuten englannin sanassa (k)ni(gh)t, ja monissa tapauksissa ei vokaaleja eikä konsonantteja lausuta niin kuin ne kirjoitetaan. Joitakin äänteitä ei voida tarkalleen ilmaista länsimaisin kirjaimin ja korkomerkein, ja ne jopa panisivat foneettisen järjestelmän keinovarat kovalle koetukselle, mutta olemme käyttäneet seuraavia kirjainmerkkejä: ñ on heikko nj, kuten espanjan sanassa mañana; ü kuten saksan kielessä; é kuten ranskassa.

Sanskritissa ja palissa ā, ī ja ū ovat pitkiä ja lausutaan kuten suomen aa, ii, uu; e ja o ovat aina pitkiä eli lausutaan ee ja oo. Y lausutaan kuten suomen j, kun taas j lausutaan kuten nimessä James, kirjainyhtymä jñ äännetään kuten dn: jñāna luetaan dnaana; c lausutaan kuten nimessä Charles, ch kuten edellinen+h. Sanskritin kielen viimeisintä translitterointimenetelmää ei ole käytetty, koska se ei vielä ollut käytössä teoksen julkaisuhetkellä ja koska se sekoittaa lukijaa, joka ei ole perehtynyt erikoismerkkeihin.

Kiinan kielen sävelkorkoja ei ole merkitty.

TOIMITUKSEN KOMMENTTEJA

Toimituksen johdanto

(1) *Tashi-lama*. Amitābhan ruumiillistuma (ks. s. 84, kommentti 30). Hänen tiibetiläinen arvonimensä on *Panchen Rinpoché* (Arvokas viisauden jalokivi). Tashi-lhum-po'n arkistojen mukaan *Sangyé* (Buddha) nähdessään salaisten opetustensa rappeutumisen jätti ”Läntisen Paratiisiin” (todellinen paikka, arhastien ja heidän oppilaittensa asuinpaikka) ja ruumiillistui 1300-luvulla Tsonkha-pa’na. Hän perusti Keltaisen eli Uudistetun Luostarikunnan (*Gelugpa*, keltamyssyt) ja Tashi-lamojen hierarkian, jossa tämä ruumiillistuma jatkuu. Sen vuoksi Tashi-lamat ovat esoteerisesti ”korkeita vihittyjä” asettuen arvojärjestyksessä edelle Lhasan Dalai-lamoja, joiden tehtävät ovat eksoteerisempia ja maallisempia (T. S. K. 224). [Tashi-lama tunnetaan nykyisin paremmin nimellä Panchen-lama. Tiibetiläisten lähteiden mukaan Ensimmäinen Panchen-lama ei ole Tsongkha-pa, vaan tämän oppilas Khedrub Rinpoche (1385–1438). Ks. Dalai-lama/Jeffrey Hopkins, *Kālacakra Tantra, Rite of Initiation*, s. 139–145 ja 495–496. – Suom. toim.]

Kirjeessään saksalaiselle okkultistille H. P. B. kirjoitti: ”Himalajan tuolla puolen on ydinjoukko eri kansallisuuksiin kuuluvia adepteja. Tashi-lama tuntee heidät ja he toimivat yhdessä. Jotkut heistä ovat hänen luonaan, mutta tavalliset lamat eivät tunne heidän todellista luonnettaan. Mestarini [M.] ja K.H. ja monet muut, jotka tunnen henkilökohtaisesti, ovat siellä, tulevat ja menevät.” [Kirje Franz Hartmannille 3.4.1886]

Nämä adeptit kuuluvat *bodhisattvojen (nirmānakāyojen)* veljeskuntaan, joiden johtajana on Buddha ja jotka tunnetaan *mahāyāna*-buddhalaisten keskuudessa korkeimpana ihanteena, johon ihmiskunta voi pyrkiä (ks. alav. 139, s. 70). Gelugpa-luostarikunnan keskuuteen Tsonkha-pa perusti ”sen johtajiin yhteydessä olevan Mystisen Veljeskunnan” ja kirjoitti [76] käytännön opetuksia sisältävän teoksen nimeltään *Lam-rim* (Asteittainen polku). Siinä on kaksi osaa, toinen hengellistä ja eksoteerista tarkoitusta varten, toinen oppilaille (*lanooille*), jotka kuuluvat ”Shigatsen lähellä sijaitsevaan, Tashi-laman yksityiseen retriittiin liittyvään salaiseen kouluun”.

H. P. B. on julkaissut kaksitoista poimintoa 73 säännöstä kirjoituksessaan *Käytännöllinen okkultismi*, jonka ohjeita hänen v. 1888 perustamansa Esoteerinen koulu noudatti *hänen elinaikanaan*.

Kiinalaiset buddhalaiset pitivät Tashi-lamaa suurena yhdistävänä voimana, joka pitää yhdessä Aasian buddhalaiset kansat Tiibetin, Kiinan, Mongolian ja Japanin sekä aasialaisen Venäjän buddhalaiset heimot, kuten burjaatit ja kal-mukit.

Esipuhe

(2) s. 13. *Teosofit*. ”Nimitys, jota monet mystikot ovat historian eri aikakausina käyttäneet itsestään. Aleksandrian uusplatonikot olivat teosofeja. Keskiajalla alkemisteja ja kabbalisteja kutsuttiin teosofeiksi, samoin martinisteja, kvietistejä ym. mystikkoja, jotka toimivat joko itsenäisesti tai yhdistyneenä veljeskunnaksi tai seuraksi.” (T.S.K. 294.)

(3) s. 13. *Dzyan*. (Tiib.) Kirjoitetaan myös *Dzyn* tai *Dzen*. Virheellinen muoto skt. sanoista *dhyāna* ja *jñāna*. Kiinaksi *ch'an*, joka tarkoittaa yhtä niistä *jooga*-eli meditaatiokouluista, jotka käyttävät samoja sääntöjä kuin nämä *Ohjeet*. Myös esoteeristen koulujen ja niiden kirjallisuuden yleisnimi. Ks. S. O., *Dzyanin kirjan säkeet ja kommentaarit*.

(4) s. 13. *Jñāneshvarī. Bhagavadgītān* kommentaari, jonka on kirjoittanut vuonna 1290 jälkeen Saka-dynastian perustamisen Jñāneshvara [Śrī Jñānadeva (1275–1296)], lähellä Poonaa sijaitsevan Alundin kuuluisa joogi. Hänen sanotaan astuneen elävänä hautaan kirjansa kanssa. Kolmesataa vuotta myöhemmin hän ilmestyi näyssä toiselle joogille, Paithanin Eknāthille, ja kertoi hänelle, että kirja oli tarkastettu ja se piti nyt julkaista. Kun hauta avattiin, Eknāth löysi Jñāneshvaran [77] istumassa kirjansa kanssa ja sai sen häneltä. Se on kirjoitettu vanhaksi marāthiksi ja *onvi*-runomuotoon ja painettu Bombayssa ja se on *vedāntan* peruskirja *maharastroille* ja *varkareille*, jotka seuraavat sen ohjeita. Jotkut niistä ovat silmäänpistävän samanlaisia kuin ne, jotka H. P. B. on kääntänyt tähän, osoittaen että kaikkien todellisten joogien henkiset kokemukset ovat ytimeltään samoja. Sir Charles Eliot puhuu teoksessaan *Hinduism and Buddhism*, 1921, II, 257, Jñāneshvaran kirjoituksista ”marathinkielisen kirjallisuuden ensimmäisenä suurena virstanpylväänä”.

(5) [*Āryāsanga*, Ārya Asanga eli Asanga (n. 290-360), intialaisen yogācāra-koulukunnan perustaja. Toisina perustajina mainitaan usein myös hänen veljensä Vasubandhu (316–396) ja heidän oppi-isänsä Maitreyanātha. – Suom. toim.]

(6) s. 14. *Senzar*. ”Mystinen nimitys salaiselle papilliselle kielelle eli vihittyjen adeptien ’mysterikielelle’ kaikkialla maailmassa.” (T.S.K. 266.) Kiinalaiset ideogrammit ja egyptiläiset hieroglyfit olivat seuraus muinaisesta käytännöstä merkitä muistiin jokaisen kansan uskonnollinen ja esoteerinen historia symboleina eikä sanoina, koska puhutulla sanalla on maaginen voima. (S.O. I, 321.)

(7) s. 15. *Teosofinen Seura*. Seuran ”perusti vuonna 1875 New Yorkissa eversti H. S. Olcott ja H. P. Blavatsky W. Q. Judgen ja monen muun avustuksella. Sen julkinen tarkoitus oli ensin psyykkisten eli nk. spiritualististen ilmiöiden tieteellinen tutkimus...” (T.S.K. 294). Benaresissa vuonna 1879 H. P. B. organisoï seuran uudelleen sisällyttäen siihen lisäksi käsitteen ”yleismaailmallinen veljeys”, johon kuuluu kolme osastoa: 1) esoteerisen tieteen ja filosofian adeptit eli vihityt, 2) vihittyjen oppilaat ja 3) kokelaat. Psyykkiset ilmiöt ja eksoteerisen seuran etusijalle asettaneet, länsimaista syntyperää olevat johtavat jäsenet saivat aikaan sen, että adeptit ja heidän oppilaansa (chelat) vetäytyivät taustalle, ja T. S:stä tuli tavallinen järjestö.

[78] Lopullinen yritys Benaresin suunnitelman elvyttämiseksi tehtiin vuonna 1888, kun H. P. B. perusti Lontoossa Itämaisen eli Esoteerisen koulun ja kahdentoista valitun oppilaan sisäisen ryhmän. Kummatkin olivat mestari M:n välittömässä valvonnassa. Tämä teos julkaistiin ensin näitä oppilaita varten v. 1889. Yrityksen epäonnistuttua H. P. B. otettiin pois v. 1891. T.S., E.K. ja S. R. jäivät ilman vihittyjen ohjausta ja hajosivat pian ryhmiin tuhoisien riitojen seurauksena.

Teosofia-sana (kr. *theosofia*, jumalallinen viisaus) valittiin v. 1875 länsimaiseen käyttöön sopivimpana, mutta opetus tuli esoteerisen buddhalaisuuden (sanskritin kantasanasta budh, tietää) tiibetiläisiltä adepteilta. H. P. B. käytti harvoin teosofia-sanaa *Salaisessa Opissa*, eikä se esiinny lainkaan tässä kirjassa. Luultavasti hän aavisti ne väärinkäytöt ja vääristelyt, joihin se liitettäisiin hänen kuolemansa jälkeen.

Benaresin järjestely perustui tiibetiläiseen traditioon, jonka mukaan Buddha ”vaati, että vihkimyksen piti olla kaikkien soveliaiden saavutettavissa. Varhaisimpien universaalien mysteerien ajoista meidän suuren Shākya Tathāgata Buddhamme aikoihin asti – joka muutti ja tulkitsi järjestelmää kaikkien pelastukseksi – Kuan-yin’inä tunnettu Itsen jumalallinen ääni kuultiin ainoastaan valmistavien mysteerien pyhässä yksinäisyydessä.” (Tashi-lhum-pon esoteerista muistiinpanoista.) Omistaessaan nämä *Ohjeet* tuon ajan (1889) Teosofisen Seuran harvoille todellisille mystikoille ”H. P. B.” ei tarkoittanut eksoteerisia

jäseniä vaan ainoastaan esoteerisella puolella olevia, jotka olivat täysin vaka-
vissaan.

Hiljaisuuden ääni

(8) s. 19. ”Mieli”, joka on ”todellisuuden tappaja” on alempi mieli (skt. *kāma-manas*), joka jatkuvasti luomalla epäpuhtaita ja aineellisia kuvia houkuttelee ja johtaa harhaan pyrkijää, jonka täytyy sen vuoksi ”tappaa” (ts. lamaannuttaa) se. Ks. myös kommenttia 11 ”kuumuodosta”.

(9) s. 21, säe 5. Läpi koko tämän teoksen H. P. B. käyttää erilaisia kirjainlaatuja ja -kokoja osoittamaan merkityseroja. [79] Tässä tapauksessa KAIKKI-ITSE on ĀTMA, universaali itse, ITSE on kuolematon, jälleensyntyvä ego ja *itse* on ohimenevä persoonallisuus. H. P. B:n teosten myöhemmissä virallisissa painoksissa tämä menetelmä on tarkoituksellisesti hylätty, mikä on ollut suureksi vahingoksi merkitykselle. Ks. myös s. 33, säe 1.

(10) s. 23. *Avidyā* (kiin. *Wu-ming*). Tietämättömyys henkisestä oivalluksesta tai sen puute. Kiinalaiset sanovat, että *Fo-hsin* eli Buddha-sydän on kätkeyty *wu-mingin* verhon alle. *Vidyā* on tieto, ja *gupta-vidyā* on esoteerinen tieto.

(11) s. 27. ”Kuumuoto” on astraaliruumis eli nk. eeterinen kaksoiskappale (skt. *linga-sharīra*). Nimi johtuu siitä, että S. O:n mukaan kuupitrit ”kehittivät varjojaan eli *chāyjoaan* [chāyā] muodostaakseen siten ensimmäisen ihmisen”. Koska fyysiset ja astraaliset kuoret eli käyttövälineet estävät sisäistä kehitystä, oppilaan täytyy ”tappaa” (ts. lamaannuttaa) ne tahtonsa avulla. Astraalinen on ”katoavan eikä katoamattoman elämän käyttöväline”. (K.O. 48.)

(12) s. 28. [*Vogay* on todennäköisesti Bodhgayā, jossa sijaitsi alkuperäinen bodhipuu, jonka juurella Buddha valaistui. Sanotaan, että kaikki dharman pyörän liikkeelle panevat buddhat valaistuvat samalla paikalla sijaitsevan bodhi-puun varjossa. – Suom. toim.]

(13) s. 28. *Karma*. (Skt.) Syyn ja seurauksen eli eettisen syysuhteen laki, joka vaikuttaa kaikkialla ilmenneessä universumissa ja hallitsee inhimillistä kehitystä yhdessä jälleensyntymislain kanssa. Niitä voi sanoa esoteerisen filosofian kulmakiviksi ja ne vaikuttavat syvällisesti kaikkeen itämaiseen uskonnolliseen elämään ja käytökseen. Ks. myös s. 38, 41, 43, 48 ja 53 (*shīla*).

(14) s. 31. Toisen ja neljännen vaiheen välissä on tyhjä tila osoittamassa, että kolmas vaihe on jäänyt pois. Vaikka me tunnemme viisi ulkoista aistia, tässä luetellaan ainoastaan neljä – näkö, kuulo, haju ja maku. Viides – tunto – on jätetty pois, mutta meille kerrotaan, että neljännessä vaiheessa muut [80] neljä sulautuvat ja muuttuvat *sisäiseksi* tunnoksi. Oppilaan ”on vältettävä ihmisen ja eläimen ruumiillista kosketusta (ts. koskettamista tai kosketuksi tulemista). Mitään lemmikkieläimiä ei sallita; on myös kielletty koskettamasta tiettyjä puita ja kasveja.” (K.O. 21.)

Kaksi polkua

(15) s. 39. Eroa ”silmän” (eksoteerisen) ja ”sydämen” (esoteerisen) opin välillä teroitetaan usein tässä ja muissa tiibetiläisissä *mahāyāna*-kirjoituksissa. Kiinalaiset, japanilaiset ja mongolialaiset tunnustavat sen myös. Silti länsimaiset tutkijat, varsinkin ne jotka pitävät *hīnayānaa* parempana ja jopa sen itämaiset kannattajat väittävät sinnikkäästi, että buddhalaisuudessa ei ole mitään esoteerista oppia. Kiinaksi sen nimi on *ao-miao-ti-tao-li*, tiibetiksi *gok-du-chö*, ”salainen oppi” (C.D. 81) tai *nang-rig-pa*, ”esoteerinen tiede eli oppi” (C.D. 735). H. P. B. sanoo, että pohjoinen eli *mahāyāna*-buddhalaisuus johtui Gautama Buddhan salaisista opetuksista hänen ”arhatiensa valitulle piirille”. Arhatit saivat vihkimyksensä kuuluisassa Saptaparnan luolassa. – S.O. I, 4. Ks. myös alav. 49, s. 35.

(16) s. 39. *Bodhi* (skt. viisaus) -sanaa käytetään usein Buddhan opista, koska se perustui budhismin eli muinaisen viisaususkonnon periaatteisiin. Sitä sanotaan myös *bodhidharma*ksi (alav. 50, s. 35). *Bodhi* on samoin erityisen transsitilan nimi (S . O. I, 3). *Budha* (skt.) on Hermes (kr.).

(17) s. 39, säe 7. ”Ajan pyörä”. Skt. *Kālacakra*, tiib., *Dus-kyi-hkor-lo* (laus. *Tügyi kor-lo*). Mong. *Tsakun Kürden*. Kuuluisa esoteerinen joogajärjestelmä. ”Ajan rajaton ympyrä” symboloi *ādibudhaa*, alkuviihausta, ”sana, jota Āryāsanga käytti salaisissa kirjoitelmissaan ja jota nyt kaikki mystiset pohjoisbuddhalaiset käyttävät” (S. O. I, 3). Ks. myös alav. 4, s. 20. ”Järjestelmä syntyi Shambhalassa” (C. D. 632), jonka on otaksuttu olevan ”viisauden poikien” eli vihittyjen salainen olinpaikka jossakin Tiibetin luoteisosissa. H. P. B. sanoo, [81] että *Kālacakran* ”pyhät” kirjat ”jäivät Sikkimin dugpojen haltuun Tson-Kha-pan uudistuksen päivistä lähtien”, ja tämä kirjoitti silloin

alkuperäisen kirjan uudestaan selityksineen. H. P. B. lisää, että *Kālacakra* on *Kanjurin* (*bKah-hgyur*) mystisen tiedon osaston tärkein teos ja ”Intiassa tunnettu järjestelmä, joka on yhtä vanha kuin ihminen, ja sitä on harjoitettu ennen kuin Euroopasta tuli manner”. Tashi-lama lahjoitti toimittajille pienen tiibetinkielisen tutkielman *Kālacakrasta* nimeltään ”Mystisten adeptien yhteys” (*Tü Kor la deñ pä la-mä niñ-jor*). ”Nin-jor”-termistä ks. kommentti (23).

(18) s. 44. [Sana ’aura’ on ylifyysistä valokehää, ilmapiiriä ym. tarkoittava kreikkalais-latinalainen sana. – Suom. toim.]

(19) s. 45. *Shākya-Thub-pa* [skt. *Śākyamuni*]. *Shākya* on suku, johon Gautama Buddha kuului, ja *Thub-pa* on ”mahtava eli taitava” tiibetiksi (C. D. 582, 1229). Tiibetissä Buddhan tavallinen nimi.

(20) s. 47, säe 3. ”Varjo” (astraaliruumis) eroaa ”kuolevaisesta muodosta” (fyysisestä ruumiista) kuolemassa. Nirvānan voi saavuttaa vielä ruumiissa ollessaan, koska se on tietoisuudentila – seitsemännen prinssiipin (*ātman*) tila. Arhatin taistelujen ja vihkimysten päätarkoitus on saavuttaa yhteys tähän prinssiippiin ”vielä täällä maan päällä” (M. K. 141). Ks. myös alav. 101, s. 52: ”Arhat näkee nirvānan elämänsä aikana. Hänelle se ei ole kuoleman jälkeinen tila, vaan *samādhi*...”

(21) s. 49. Huomaa ero suuremman ITSEN – josta Buddha luopuu – ja pienemmän *Itsen* – jolle pratyekabuddha osoittaa kunnioitustaan – välillä.

(22) s. 50. *Vajrapāni* (tiib. *Chana Dorjé*). *Vajran* eli timanttivaltikan (tiib. *Dorjé*, ks. alav. 110, s. 59) pitelijä. Kutsutaan myös Mystiikan herraksi (*Gsañ-wahi bdag-po*, laus. *Sang-wä da-po*, C. D. 1303). Buddhojen esoteerisen seitsemäisen (eksoteerisesti viisinkertaisen) emanaation *vajra*-säde [82] on läheisessä yhteydessä *yogācāran* mystisen koulun (kiin. *shan-mi-pai*) kanssa. Siten *Vajradhāra* (tiib. *Dorjé-chang*) on sama kuin *ādibudha* (ks. komm. 17), *Vajrasattva* (tiib. *Dorjé-sempa*, ”Timanttisielu”) on kuudes dhyāni-Buddha ja *Vajrapāni* on hänen järkisyntynen poikansa, yksi dhyāni-bodhisattvoista, jotka ruumiillistuvat maallisina buddhoina. Alaviitteessä 52, s. 37, sanojen ”eräs nimi” pitäisi kuulua ”kuudes dhyāni-buddha”. H. P. B. sanoo (T.S.K. 324), että *Vajra* on ”mystisessä buddhalaisuudessa pappisvihkijöiden, manajien ja adeptien *maaginen* valtikka – *siddhien* eli yli-inhimillisten voimien omistamisen symboli, pappien ja teurgien tietyissä seremonioissa käytämä”. Tämän valtikkan

omistajaa kutsutaan *vajrapāniksi*. Nimi tarkoittaa myös ”subjektiivista voimaa, jonka todellisen luonnon tuntevat vain yogācāra-koulun korkeimmat vihityt” (T. S. K. 324). Tästä johtuu mantra: OM VAJRAPĀNI HUM.

Seitsemän porttia

(23) s. 54. *Narjol*. Tämä tiibetin sana kirjoitetaan *rnal-hbyor* (laus. *niñ-jor*) ja se tarkoittaa ”mietiskelytilan toteutusta”, kun taas *niñ-jor-pa* tarkoittaa ihmistä, ts. joogia tai adeptia, joka toteuttaa tuon tilan. *Niñ-jor-ma* on naisjoogi. (C.D. 763.) Translitteroidessaan sanan ”narjol” H. P. B. on saattanut ajatella ”Nargalia”, maagien kaldealaisten päämiesten nimeä (T.S.K. 203), jota voidaan myös käyttää Tiibetissä, sillä hän sanoo, että ”on perusteita kutsua Himalajan takaista esoteerista oppia kaldealais-tiibetiläiseksi”. On myös olemassa sana *nāga* (skt.), sananm. käärme, mutta esoteerisesti tai symbolisesti se on arhat tai vihitty. Se esiintyy jatkuvasti intialaisissa pyhissä kirjoituksissa, legendoissa ja paikkojen nimissä. Kiinan lohikäärme, Meksikon nagual ja Egyptin uraeus merkitsevät samaa (T.S.K. 201). *Nin-jor chö-pa* on Āryāsangan oikeiden *yogācāra*-kirjojen tiibetiläinen nimi, joka Āryāsanga salaisen opin mukaan tuli Shambhalasta ja jota Buddha oli opettanut. [Narjol on luultavasti paino- tai kirjoitusvirhe, [83] jossa kirjaimet ovat vaihtaneet paikkaa. Pitäisi olla naljor. – Suom. toim.]

(24) s. 60. ”Tappava toiminta”. Tämä viittaa alemman mielen (skt. *kāma-manas*) vaaralliseen toimintaan, joka mieli on jatkuvasti luomassa kuvia, jotka sekoittavat ja johtavat häntä harhaan. Ks. komm. 8 (s. 78). *Bhagavadgītāssa*, III, kysymystä toiminnasta tai toimeettomuudesta on käsitelty perusteellisesti, ja Krishna neuvoo Arjunaa (säe 9) ”toimimaan toiminnan itsensä vuoksi, vapaana kiintymyksestä”, ts. antamatta sen vetää häntä mukaansa. Katsokaa myös Śankarācaryan *Viisauden loistava jalokivi (Vivekacūdāmani)*, säkeestä 311 eteenpäin, dynaamisista mielikuvista, mielikuvituksesta, toiminnasta ja kiintymättömyydestä.

Alaviitteet

(25) alav. 11, s. 22. Koska alkuperäistekstissä esitetty luku koski Brahmān ”päivää” eikä ”elinikää”, se on muutettu sopimaan yhteen S. O:n kanssa, I, s. 65, esitettyjä, jälkimmäistä koskevia lukuja. Ks. myös T. S. K. s. 282–283.

(26) alav. 49, s. 35. Bodhidharma. ”Suuren arhatin *kshatriyan* (soturikastiin kuuluvan), kuninkaan pojan, nimi. Hänen gurunsa Panyatara antoi hänelle tuon nimen merkiksi hänen Buddhan lain (*dharm*a) ymmärtämisestään (*bodhi*)” (T. S. K. 58). Hän oli Intian 28. ja Kiinan ensimmäinen patriarkka. Hän perusti esoteeriset koulut ja *zenin* mystisen lahkon Kiinassa, missä hän eli noin 520 jKr. Shaolinin luostarissa Honanissa [Henan]. Hänen kiinalainen nimensä on *P’u-t’i-ta-mo*.

(27) alav. 50, s. 35. Tutkijoiden on oltava huolellisia erottaakseen *bodhidharman* (skt. viisauuskonto) ja Bodhidharman, joka on Kiinan ensimmäinen patriarkka.

(28) alav. 54, s. 37. *Shen-hsiu / Shin-shien*. Nimen oikea kirjoitusmuoto on *Shên-shiòu* [pinyin-tarkekirjoituksella: *Shen Xiu*] ja hän oli viidennen patriarkan *Wu Dsu’n* [*Hung-jen’in*] [84] pääoppilas, toinen oli *Hui Neng* (sanann. viisauden kyky). Kilpaillessaan perimyksestä he molemmat kirjoittivat runon mielestä peilinä, tarkastellen aihetta vastakkaisista näkökulmista. Valinta osui *Hui Nengiin*, josta tuli siten kuudes patriarkka. Kiinassa mystinen peili ”näyttää sisimmän sielun aivan paljaana kaikesta teeskentelystä ja petoksesta. Se vangitsee pyrkijän sielun ja jättää sen kolmiosaisen majan mestarin haltuun uskollisuuden panttivangiksi” (H. S.). Erään tiibetiläisen Tientai-luostarissa kiinaksi kirjoittama teos määrää oppilaan ”käyttämään ansiokkaita toimiaan pölyriepuna ja poistamaan kaiken epäpuhtauden mystisestä peilistään, niin että tämä voisi nähdä sen loisteessa Itsen oikean heijastuksen”.

(29) alav. 82, s. 45. *Migmar* (Mars) on yhdistelmä sanasta *mig* (silmä) ja *mar-po’n* (punainen) ensimmäisestä tavusta. *Lhagpa* on Merkurius; mutta käsi on *lagpa* (ilman h:ta). Ks. C. D. 1102, 1203.

(30) alav. 95, s. 49. *Amitābha*. Tiib. *Sna-wa mthah-yas*, laus. *nang-wa ta-yé*. Kiin. *Wuliang* (lukemattomat) *shou* (vuodet), myös kutsuttu *Amidaksi* eli *Omito Foksi*. Neljäs *dhyāni-Buddha*, joka emanoitui *ādibudhasta* (ks. komm. 17) ensimmäisessä eli *dharmākāya*-verhossaan (tiib. *chos-gyi-ku*). *Sambhogakāyana* häntä kutsutaan nimellä *Tsé-pag-mé* ja *nirmānakāyana* nimellä *O-pag-mé*. Hänen nykyinen maallinen inkarnaationsa on Tashi-lhum-pon Panchen-lama (C. D. 768). On pantava merkille, että tämä asiantuntija ([Sarat Chandra Das], joka kutsuttiin Tashi-lhum-pon v. 1879 ja 1881) mainitsee nämä kolme buddhista

ruumista, joita kuvataan erittäin tärkeässä alaviitteessä 139, s. 70. Gautama neljäntenä buddhana oli *Manushi-Buddha* eli *Amitābhan* ”maallinen heijastuma”. Tashi-lama tunnetaan kaikkialla Aasiassa ”Elävänä Buddhana”, koska sama *Nirmānakāya* on ruumiillistuneena hänessä (ks. alav. 120, s. 64 ja alav. 127, s. 67). Erityisesti tulisi kiinnittää huomiota Buddhaa ja hänen arhatejaan koskevaan selvitykseen alaviitteen 139 lopussa sivulla 71. Vaikka *Amitābha* ”Läntisessä taivaassa” (*sukhāvati*) on [85] yleisen palvelun kohteena, Kiinan ja Japanin kehittyneessä opissa ”hän symboloi vain sanoin kuvaamatonta todellisuutta, ja jälleensyntymä hänen ’paratiisiinsa’ ei ole mitään muuta kuin *bodhi-cittan* (viisauden sydämen) herääminen täällä maan päällä” (M. B. 31).

(31) alav. 95, s. 49. Tämä alaviite ja osa säkeestä sivulla 49 on jätetty pois virallisista H. P. B:n kuoleman jälkeen toimitetuista painoksista, ja niiden toimittajien käsitys oli, että H. P. B. oli väärässä (ks. G.B. 71). Huomaamme kuitenkin, että hänen selvityksensä saa täyden vahvistuksen kiinalaisilta, japanilaisilta ja tiibetiläisiltä asiantuntijoilta, joilta opimme, että *pratyeka*-tila on valaistumisen tila verrattuna *hīnayāna*-koulun arhatin pelkkään pelastukseen, ”mutta valaistuminen ainoastaan itseään varten, jolloin ei yritetäkään vaikuttaa ihmiskuntaan sen auttamiseksi” (M.B. 101). Itse asiassa tiibetiläiset mainitsevat kolme kulkuneuvoa: 1) *hīnayāna*- eli *Śrāvaka-yāna*; 2) *pratyekabuddha*- eli *pradeshika-yāna*; 3) *bodhisattva*- eli *mahā-yāna*. Kolmannen tärkein haara on *vajrayāna* (ks. komm. 22, 5. 81, *Vajrapāni*), ”joka seuraa mystiikkaa ja käsittelee jossain määrin esoteerista buddhalaisuutta” (C. D. 586).

(32) alav. 99, s. 51. C. D. määrittelee *samtenin* [*bsam-gtan*]: ”täydellisen abstraktion, kontemplaation, meditaation ja ajatusten keskittämisen tila; erityisesti tuon mystisen meditaation, joka lopulta kehittää meditoijan astraalista kaksoispuolta – joka on *devachanissa* samanaikaisesti, kun meditoija itse on edelleen maan päällä” (C. D. 1317). Koska *devachan* [*dewachen, bde-ba-can, skt. sukhāvati*] on kuolemattoman egon välitila kahden maaelämän välissä, kyseessä oleva kaksoispuoli on todennäköisesti ensimmäinen sisäisistä ruumiista eli verhoista, jotka askeetti aikaansaa edetessään polulla (ks. C. D. 96). ”Astraalisella” tarkoitetaan C. D:ssä ”eteeristä”, ei *linga-sharīraa*. Tiibetiläisten mukaan on olemassa yhdeksän tietoisuuden lajia (kiin. *jüeh*) ja saman verran tiloja on bodhisattvan *samādhissa* (C. D. 54, 761). *Devachaniin* samoin kuin *nirvānaan*, joka on tietoisuudentila tarkoituksen[86] mukaisine verhoineen eli käyttövälineineen, voidaan astua tai ne voidaan toteuttaa vielä ruumiissa oltaessa meditaatioprosessien avulla (ks. myös komm. 20, s. 81). H. P. B. kehotti oppilaitaan ”alistamaan kaiken tietoisuuden ehtoihin”.

(33) alav. 100, s. 51. [Pāramitāt. Mahāyanassa kuusi pāramitāa ovat: *dāna*, *shīla*, *kshānti*, *vīrya*, *dhyāna* ja *prajñā* eli sivuilla 53–54 mainitut kuusi porttia. Näihin on myöhemmin lisätty neljä muuta: *upāya-kaushalya*, ’kykyjen ja välineiden taitava käyttö’, *pranidhāna*, ’päättäväisyys’, *bala*, ’voima’ ja *jñāna*, ’tieto’. – Suom. toim.]

(34) alav. 106, s. 55. ”*Antahkarana* (skt.) eli antaskarana” (T. S. K 29). Edempänä H. P. B. selittää, että se ”johdattaa alemmasta korkeampaan egoon kaikki ne ihmisten persoonalliset vaikutelmat ja ajatukset, jotka – niiden luonteesta johtuen – kuolematon olemus voi sulauttaa ja säilyttää ja jotka voivat siten tulla kuolemattomiksi sen kanssa, niiden ollessa ainoat lyhytaikaisen *persoonallisuuden* elementit, jotka selviävät kuolemasta ja ajasta. On siis itsestään selvää, että ainoastaan jalo, henkinen ja jumalallinen ihmisessä voi ikuisuudessa vahvistaa hänen eläneen.” *Hīnayānan anatta-* (ei-sielu) opissa *ātman*, universaalisen sielun, ja *ātma-buddhi-manaksen*, kuolemattoman egon, olemassaoloa ei tunnusteta vaan ainoastaan lyhytaikaisen persoonallisuuden. ”*Hīnayānassa* buddhat ovat puhtaita ja yksinkertaisia ihmisiä, kun taas *mahāyānassa* heitä pidetään jumalallisina ruumiillistumina eli universaalien Buddhan aineellisina ilmentyminä” (M .B. 19).

(35) alav. 108, s. 56. [Bönit ja dugpat. Bön (bon) on ikivanha tiibetiläinen uskonto, joka tutkijoiden mukaan juontaa alkunsa joko zarathustralaisuudesta tai Kashmirin buddhalaisuudesta, mutta joka on vuosisatojen aikana omaksunut vaikutteita Tiibetin alkuperäisestä shamanistisesta uskonnosta ja myöhemmästä buddhalaisuudesta. Dugpa (’brug-pa) on buddhalaisen kagyü-koulukunnan alasuuntaus, joka vaikuttaa erityisesti Bhutanissa – Suom. toim.]

[87] (36) alav. 111, s. 58. [Virāga (pali) eli vairāgya (skt.). Samyutta-nikāyan Nidāna-vagga luettelee polun 12 askelmaa, joista virāga on kymmenes. – Suom. toim.]

(37) alav. 113, s. 60. *Tathāgata* (tiib. *Té-shin Sheg-pa*). Gautama oli neljäs *Sapta Tathāgatoista*, seitsemästä ”päänirmānakāyasta lukemattomien muinaisten maailmanvartijoiden keskuudessa. Heidän nimensä on kaiverrettu *seitsenkulmaiseen* pilariin, jota säilytetään salaisissa kammioissa melkein kaikissa buddhalaisissa temppeleissä Kiinassa ja Tiibetissä” (T.S.K. 263). *Tathāgata-gupta* on ”salainen *Tathāgata* eli ’vartija’, joka suojelee buddhoja. Nimitystä

käytetään nirmānakāyoista” (T.S.K. 291). Gautamaan liittyy eräs tietty mysteer. Esoteerinen legenda kertoo, että nykyisessä arjalaisessa viidennessä kantarodussamme hän ”ilmestyi liian varhain ja hänen oli kadottava ruumiillisesti maailmasta joksikin aikaa” (T.S.K. 259). H. P. B. kirjoittaa myös muualla hänestä, että hän hienossa ruumiissaan on ”yhä läsnä vihittyjen joukossa ja aika ajoin yhtyy jollakin mitä mystisimmällä – meille aivan käsittämättömällä – tavalla avatāroihiin ja suuriin pyhimyksiin ja toimii heidän kauttaan”. Ks. komm. 1, s. 75, ja komm. 30, s. 84.

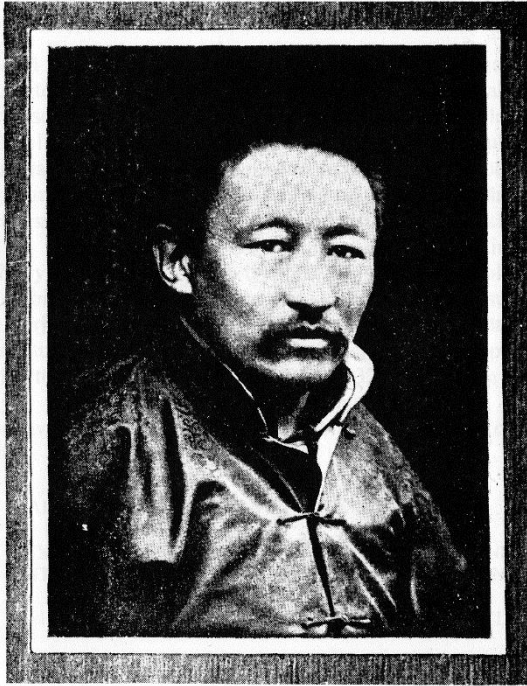
(38) alav. 138, s. 70. ”Koska bodhisattvat ovat olentoja, jotka ovat vapaaehtoisesti ja epämääräiseksi ajaksi lykänneet omaa nirvānaan vaipumistaan auttaakseen muita vapautuksen polulla eteenpäin, paljon suurempana ja jalompana ja hyvää tekevämpänä pidetään järjestelmää [*mahāyāna*], joka on sisällyttänyt sellaiset periaatteet itseensä, kuin *hīnayānan* järjestelmää, josta puuttuu tämä idea” (C.D. 585). Bodhisattvan vihkimyksestä H. P. B. kirjoittaa (S.O. I, 132) että ”pyrkijä, jota ’Buddhan henki’ varjostaa, läpikäy korkeimman vihkimyksen ja tulee tosiasiaassa bodhisattvaksi, jollaiseksi korkea vihkijä hänet vihki”.

Olemme erityisesti kiitollisuudenvellassa Rai Bahadur Sarat Chandra Dasin tietosanakirjamaiselle sanakirjalle, joka vahvistaa H. P. B:n tiedonantoja, varsinkin mitä tulee esoteeriseen [88] *mahāyānaan* ja eläviin vihittyihin, jotka länsimaiset orientalistit ovat yleensä kiistäneet tai jättäneet huomiotta. Koska Sarat Chandra Das sai kaiken aineistonsa henkilökohtaisesti parhailta auktoriteeteilta Tashi-lhum-posta ja muista tärkeistä keskuksista (ks. C. D. Revisors’ Preface, xiii), joissa H. P. B. myös kertoi opiskelleensa, hänen vahvistuksensa on sitäkin arvokkaampi. Koska hän oli hindu ja sanskritin ja tiibetin kielen oppinut, hänellä oli luonnollisesti paljon paremmat edellytykset ymmärtää *mahāyānan* sisäistä merkitystä kuin kellään länsimaisella orientalistilla. Kuten hän korostaa esipuheessaan, sanskritinkielisten teosten kääntäminen tiibetiksi alkoi 600-luvulla jKr., ja monet niistä käännettiin edelleen tiibetistä mongoliksi, mantšuiksi ja kiinaksi, ”joten tällä tavoin tiibetin kielestä tuli kiinalaisessa Tartariassa samanlainen oppineiden kieli kuin mitä latina oli Euroopassa”. Viimein kiinalaisen yliherruuden vakiinnuttua 1700-luvun alussa siitä tuli ”Aasian korkeampien osien *lingua franca*” [yleiskieli].

Tri McGovern sanoo (M. B. 102), että *Avatamsaka-sūtraa*, joka sisältää *mahāyāna*-filosofian koko syvyydessään, ei ole vielä käännetty englanniksi [1922]. ”Tämä teos”, hän lisää, ”on tärkein koko *mahāyāna*-kaanonissa. Siihen perustui Kiinan kaksi suurta metafyyssistä *mahāyāna*-koulua.” Saarnattuaan tätä toisella valaistumisensa jälkeisellä viikolla ja todettuaan, että se oli ”käsittämätön suurille joukoille, Buddha saarnasi seuraavaksi *āgama-sūtroja*,

jotka sisältävät *hīnayānan* peruseriaatteet”. Tämä selittää niiden eksoteerisen luonteen sekä niiden kääntämisen ”puhe- ja kansankieltä lähempänä olevalle palin kielelle” ja *hīnayānan* rappeutumisen ”realistiseksi ja materialistiseksi filosofiaksi” (M. B. 12, 14).

Tutkijaa kehoitetaan tutustumaan uuden kirjamme *Buddhism the Science of Life* (China Booksellers, Ltd., Peking, 1928) hakemistoon, josta saa lisätietoja sanskritin, tiibetin ja kiinan termeistä.

Panchen Lobzang Tub-ten Chö-gyi Nyima
Hänen Pyhyytensä Tashi-lama
Syntynyt 1883, vihitty asemaansa 1888.

LIITE

Kirjan sivu [10]. Vapautuksen polku

Nämä tiibetiläiset lauseet, jotka on tarkasti kopioitu sivulle [10], kirjoitti Hänen Pyhyytensä Tashi-lama omakätisesti erityisesti tätä uusintapainosta varten. Ne lähetettiin silloin, kun hän oli Sisä-Mongoliassa tapaamassa mongolialaisia ruhtinaita, lamoja ja tuhansia pyhiinvaeltajia. Ne on kirjoitettu ”päällisillä kirjaimilla” (tiib. yi-gé u-jen; skt. mātra), joita käytetään kirjoitettaessa uskonnollisista ja muista tärkeistä aiheista sekä painamista varten. ”Päättömiä kirjaimia” eli juoksevaa kirjoitusta (tiib. yigé u-me) on kolmea tyyppiä: yksi on suurta huolellisesti muotoiltua käsialaa kopiointia varten; toinen, pieni ja sujuvampi, kirjeiden kirjoittamiseen; ja kolmatta, joka muistuttaa pikakirjoitusta, käytetään kaikkiin tarkoituksiin milloin nopeutta ja lyhyttä tarvitaan (ks. C.D. 910, 911, 1132). Tashi-lama käyttää myös yksityistä kirjoitusta, joka ei muistuta tiibetä ja joka luultavasti on jokin senzarin salakirjoitustavoista (ks. komm. 6, s. 77). Vapaa käännös on seuraava:

KAIKKI OLENNOT HALUAVAT VAPAUTUA
KÄRSIMYKSESTÄ.
ETSI SEN VUOKSI KÄRSIMYKSEN SYITÄ JA POISTA NE.
ASTUMALLA POLULLE SAAVUTTA VAPAUTUMISEN
KÄRSIMYKSESTÄ.
KEHOTA SIIS KAIKKIA OLENTOJA ASTUMAAN POLULLE.

Kiinankielinen käännös, jonka on kirjoittanut Wang Ming Ching, yksi Tashi-laman yksityissihteereistä, on sivulla 95.

Tashi-lama on tässä ilmaissut jotenkin eri tavalla kehotuksen, joka on lainattu Buddhalta s. 60: luovu ”kahdeksasta kauheasta kurjuudesta”... (kiin. *pa nan*, saks. *Not*). Kiinalaisten mukaan Kuan-yin (”Itsen jumalallinen ääni”, komm. 7, 78) vapauttaa ihmiskunnan näistä kahdeksasta kurjuudesta, jotka ovat todellisuudessa ”kahdeksan tilaa tai tilannetta, joissa on mahdotonta kuulla Buddhan lakia (ja sen vuoksi vaikeata saavuttaa pelastusta)”. (Ks. R. F. Johnston, *Buddhist China*, s. 288.)

[92] Tashi-laman viimeinen määräys muistuttaa myös s. 45 olevaa: ”Suo valoa ja lohtua väsyneelle pyhiinvaeltajalle” jne.

Lisävalaistusta näihin – näennäisen yksinkertaisiin ja helppoihin – lauseisiin saa *Salaisen Opin* I osan runosta, s. 67, joka kuuluu:

4. AUTUUDEN (*moksha* eli *nirvāna*) SEITSEMÄÄ TIETÄ EI OLLUT. ONNETTOMUUDEN SUURIA SYITÄ [*nidāna* ja *māyā*] EI OLLUT, SILLÄ EI OLLUT KEITÄÄN, JOKA OLISI NIITÄ LUONUT JA NIIHIN KIETOUTUNUT.

Skt. *nidāna* (tiib. *rten-hbrel*, laus. *ten-dré*. Kiin. *yuán-yin*). Skt. *māyā* (tiib. *sgyu-ma*, laus. *dyu-ma*. Kiin. *wang-hsiang*. Saks. *Wahn*).

Tätä runoa käsittelevässä kommentaarissa H. P. B. sanoo, että kaksitoista *nidānaa* ”kuuluvat siihen teoriaan, joka puhuu ketjumaisen lain virrasta, sen lain, joka tuottaa ansion ja syyllisyyden ja lopuksi saattaa karman täyteen toimintaan (tiib. *las rgyu hbras.*, kiin. *Yin-kuo*). Tämä järjestelmä perustuu siihen suureen totuuteen, että jälleensyntymistä on pelättävä, koska olemassaolo tässä maailmassa tuottaa ihmiselle ainoastaan kärsimystä, kurjuutta ja tuskaa.” (SO, I, 67-8.) T. S. K:ssa s. 207 hän kirjoittaa: ”*Nidānat* kuuluvat itämaisen metafysiikan kaikkein vaikeatajuisimpiin ja syvällisimpiin opetuksiin...” Niitä on symbolisesti kuvattu tiibetiläisen elämänpyörän kehän kahdessatoista osassa (*rten-hbrel-gyi hkhör-lo*), joka pyörä kuvittaa ”peräkkäisten olemassaolojen toimintaprosessia ja on avuksi niiden mietiskelyssä ja menetelmissä, jotka koskevat niiden vaikutuksista vapautumista jne. *Rten hbrel’iin* liittyvää oppia käsitellään perusteellisesti Tson-kha-pan suuressa teoksessa *Lam-rim chen-mo*. Hän tiivistää aiheen näin: Varmuus, että kaikki nämä asiat ovat perusolemukseltaan tyhjiä ja vielä että yhdestä sen hedelmästä aiheutuu toinen, näiden kahden keskeytymättä auttaessa molemminpuolisesti toisiaan sinne tänne – mikä voi olla ihmeellisempää kuin tämä, ja onko mitään ällistyttävämpää syntynyt!” (C. D. 537.)

Puhuessaan tästä sekä *hīnayānan* että *mahāyānan* perusoppina H. P. B. lisää kommentaarissaan: jälkimmäisen ”opit ovat yhtä vanhoja kuin ne vuoristot, joissa ikimuistettavista ajoista on [93] ollut samanlaisia oppijärjestelmiä” (S.O. I, 68). Vaikka siis buddhalaisuus (Gautaman eksoteerinen oppi) tulee Tiibettiin Kiinan kautta vasta 600-luvulla jKr., *bodhidharman* esoteeriset koulut olivat aina olleet tuon maan vuoristoissa turvapaikoissa ja lähettäneet aika ajoin lähettiläitään valistamaan ihmiskuntaa, siten kuin karma ja syklinen laki sallivat. Niinkin kaukaa Kiinan historiasta kuin vuodelta 2205 eKr. löydämme keisari Yü’n, joka sai okkulttisen viisautensa ja teokratian järjestelmänsä ”lumisen vuorijonon suurilta opettajilta” Hsi-dzangissa (Tiibetissä), ja nimitys *Hsüeh-shah-pu* (lumisten vuorten koulut) tavataan usein.

Kutakin seitsemää kantarotua varten on oma buddhansa (komm. 22, s. 82), ja he kaikki opettavat samoja perustotuuksia jokaisen antaessa vain niin paljon

kuin ihmiskunta kokonaisuudessaan voi omaksua kussakin kehityksensä vaiheessa, varaten edistyneemmät ja filosofisemmat ajatukset valituille oppilaille, jotka todistavat kykynsä ymmärtää ne.

Ne Gautaman oppilaat, joista tuli arhateja (kiin. *lohan*), levittivät Hyvää Lakiä läpi koko Aasian. Ja Tson-kha-pan uudistusten jälkeen 1300-luvulla, Tashilamojen luvalla, tuon vuosisadan lopussa ”taistelun torjumiseksi” noin sata lähetettiin Kiinaan. Jotkut heistä löysivät kuuluisan *T’ient’ai* (jap. *Tendai*) -koulun ja toiset asettuivat Zhoushansarten pyhälle Putuon saarelle, missä sydämen oppi ja ch’an-mietiskelykoulu kukoistivat monia vuosisatoja. Heitä edelsivät monet, jotka tulivat ensin Kashmirista niin varhain kuin 100 eKr. (*kāli-yugan* v. 3000). Läntisillä vuorilla lähellä Pekingiä Pilvien temppelissä on viidensadan lohanin sali, missä, H. P. B:n mukaan ”ensin tulleiden patsaat ovat järjestyksessä alhaalla, kun taas yksi ainoa lohan sijaitsee aivan rakennuksen katon alla. Rakennus näyttää pystytetyn heidän käyntinsä muistoksi”.

VAPAUTUKSEN POLKU

Kiinankielinen käännös

常	能	根	無	班 禪 活 佛 所 賜 藏 文 翻 成 中 國 文 字
懷	離	基	量	
佛	惑	煩	愁	
說	毒	惱	裏	
緊	行	剔	非	
注	善	除	人	
意	道	戒	願	

B. T. Chang on kirjoittanut seuraavan kommentin niiden kiinalaisten tiedoksi, jotka eivät osaa englantia. Se luetaan pystysuoraan oikealta vasemmalle, mistä syystä päinvastainen sivunumerointi. Sitä seuraa käännös.

首章卽曰。真如每爲妄念所賊害。學者須先
 祛除妄念。The Mind is the Great Slayer of the Real. Let the
 Disciple slay the Slayer. 誠得我佛明心見性之真
 旨。堪爲覺世啓蒙之木鐸。中間兼採先哲名
 訓。如第二卷中菩提明鏡之喻。與中華傳燈
 錄所載者適相脗合。方今世道。偏重於物質
 文明。每悞佛爲消極之學而不之問。歐美更
 甚焉。此書出世。俾益於世道人心。必非淺鮮。
 克夫人曾囑翰廷譯爲漢文。惜牽於人事。尙
 未執筆。爰先跋數行於卷末。以誌景仰。並明
 余願之未償也。

民國十六年六月 浙江張屏之謹跋

寂音跋

本書係俄國白拉伐資革女士。Madame H. P. Blavatsky 由藏文譯來。原名金箴。The Golden Precepts 全書都三卷。首述寂靜之音。次三兩卷。示人入道之門。及歸原之路。十九世之末。卽已流傳歐土。去冬復經佛學家白氏高足克爾柔夫人。Mrs. A. L. Cleather 與其道友克倫伯君。Mr. Basil Crump 重行校刊。再版於北京。夫音者。心之聲也。佛曰。萬物唯心造。可知三界萬有。皆具於人之心。苟明吾心。何假外求。明心之道。首在閉心中。寂靜之音。中國尊佛法。本有梵音之稱。觀世音菩薩之入道。卽由此也。本書要義。在教人離欲斷愛。去妄歸真。

Lisättyäni kiinankielisen kommentin tämän kirjan loppuun toimittajat pyysivät minua lisäksi kirjoittamaan muutaman rivin englanniksi. Pidän sitä suurena kunniana ja etuoikeutena ja esitän tässä yhteenvedon siitä, mitä ilmaisain kiinaksi.

Siitä asti kun madame H. P. Blavatsky käänsi tiibetin kielestä englanniksi v. 1889 tämän pienen kirjan, buddhalaisten oppien jalokiven, se on levinnyt laajalle buddhalaisuudesta kiinnostuneiden eurooppalaisten ja amerikkalaisten parissa. Minun ei siis tarvinne suositella sitä ulkomaalaisille lukijoille. Korostan silti, että se mikä siinä on saanut ilmauksensa muodostaa osan Esoterisen koulun opetuksista.

Alkukappaleessa huomioni kiinnittyi ennen kaikkea lauseeseen: ”Mieli” – ts. alempi mieli – ”on suuri todellisuuden tappaja. Oppilas tappakoon tappajan.” Nämä sanat kuulostavat Buddhan opetusten perussäveleltä. Kerta toisensa jälkeen Buddha kehottaa oppilaitaan lopettamaan alemman mielen toiminnat korkeamman Itsen hyväksi, koska kaikki ulkonaisessa universumissa koostuu ainoastaan alemman mielen luomista aistivaikutelmista, mikä on omiaan johtamaan pyrkijää harhaan. [Ks. komm. 24, s. 83. – Toim.]

Oppilaan ei pitäisi etsiä totuutta muualta, vaan hänen tulisi yrittää löytää se sisältään. Silloin hän voi kuulla Hiljaisuuden Äänen eli kiinalaisten buddhalaisten kielellä Itsen ”jumalallisen äänen”. Tradition mukaan Avalokiteshvara saavutti bodhisattvan tilan kuultuaan Itsen jumalallisen äänen. [Ks. komm. 7, s. 78. – Toim.] Kiinalaiset pitivät suuressa arvossa tätä oppia, jonka he saivat sanskritin kielestä.

Madame Blavatsky oli perehtynyt hyvin buddhalaiseen filosofiaan, ja hänen julkaisemansa opit oli saatu monilta opettajilta. Tämä kirja on kuin kutsu ihmisille luopua halusta, karkottaa jokainen paha ajatus ja astua todelliselle polulle. *II katkelmassa* kohta, jossa verrataan mieltä peiliin, kuulostaa aivan siltä, mitä on *Chuan Têng Lu'ssa*, kuuluisassa kiinalaisessa buddhalaisessa teoksessa. Tälläkin allegorialla voi olla alkunsa jossakin sanskritinkielisessä teoksessa, josta se löysi tiensä sekä kiinalaisiin että tiibetiläisiin buddhalaisiin teoksiin, tai luultavammin, tiibetiläiset [99] ovat saaneet sen kiinalaisesta lähteestä. [Ks. komm. 28, s. 83. – Toim.]

Tässä materialistisessa maailmassa ihmisten enemmistö – varsinkin eurooppalaiset ja amerikkalaiset – pitää aina typerästi buddhalaisuutta filosofisena järjestelmänä, joka puolustaa vain passiivisuutta ja toimettomuutta. Tämän kirjan huolellinen tutkiminen karkottaa varmasti sellaiset virheelliset käsitykset jopa epäilevimpien mielistä.

Minulle on ehdotettu kiinalaisten buddhalaisten hyväksi tämän kirjan kääntämistä kiinaksi. Yhdyn täysin tähän ajatukseen, mutta työpaineet ovat tähän asti estäneet minua kirjoittamasta enempää kuin nämä muutamaiset rivit. Vaikka ne ovat vain riittämätön tunnustus kirjan ansiokkuudelle, kirjoitin ne suuresti kunnioittaen sen opetuksia ja toivon voivani ryhtyä käännöstyöhön joskus tulevaisuudessa.

Pekingissä heinäkuussa 1927

B. T. Chang